

UFO

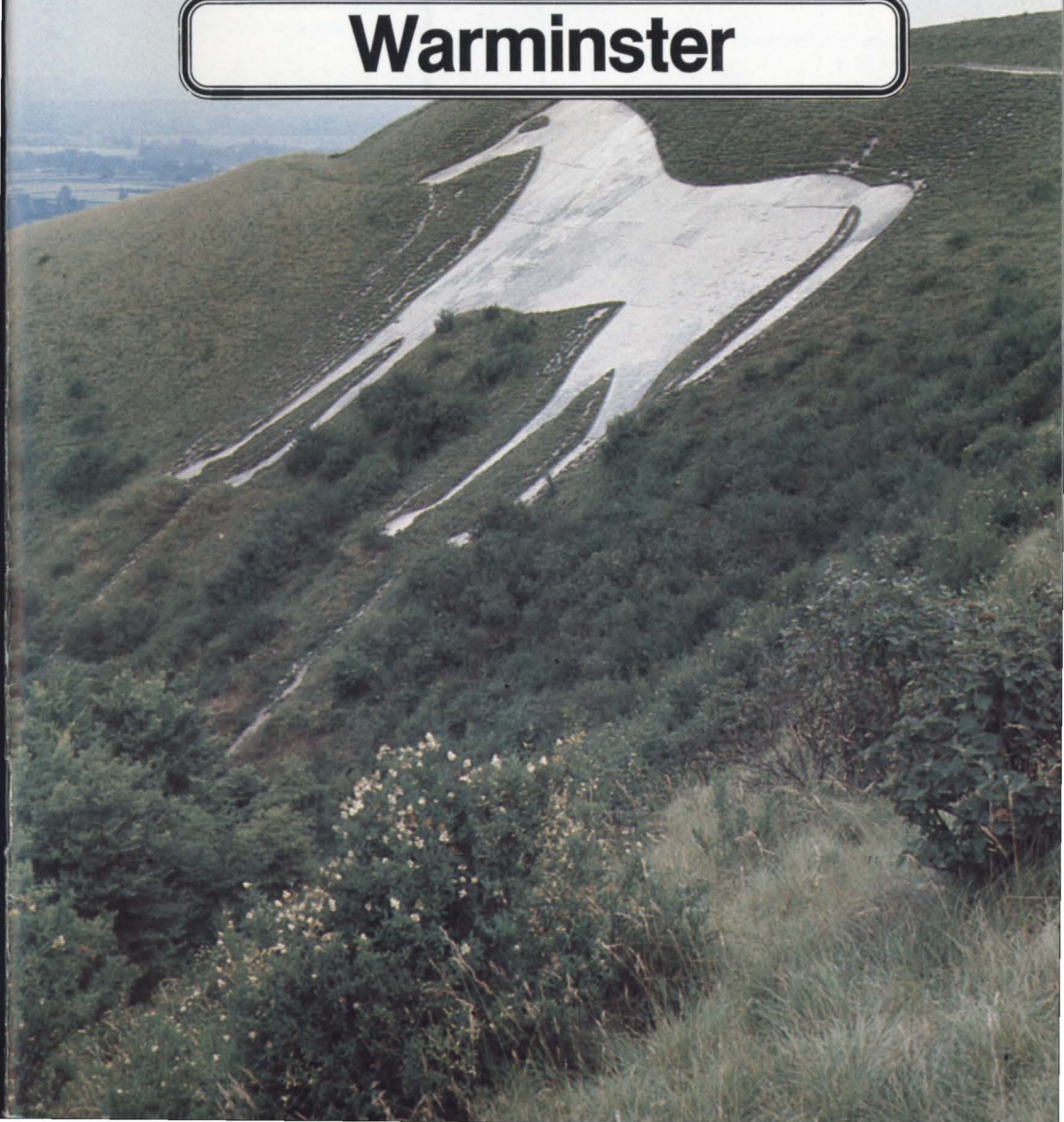
UFO-Information:
Box 9109,
580 09 Linköping

Exklusivt dubbelnummer om

NR 3-4 1986
NFORMATION

Warminster

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen.
Utk. med 6 nr/år

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan.-31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-17 17 90

Övriga medarbetare:
Kristina Finér, Håkan Gustavsson,
Ronny Thunér, Tomy Remgård

Redaktionens besöksadress:
Rydsvägen 28 B
582 48 Linköping
Tel. 013-17 17 90

UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro: 483 64 25-1

UFO-Information kostar 100 helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskin. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär – det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälpa oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till, UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping.

UFO-Information utkommer oregelbundet med 6 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in 35 kronor på postgiro

483 64 25-1

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Dr. J Allen Hynek avled söndagen den 28 april 1986

Dr. Hynek var astronom och från början vetenskaplig konsult i UFO-frågor vid det amerikanska flygvapnet. Efter att fått insikt i det amerikanska flygvapnets mörkläggning av UFO-fenomen ändrade han sin skeptiska inställning och blev den mest omtalade och framstående UFO-forskaren i världen.

Dr. Hynek var den som fick många andra vetenskapsmän att erkänna UFO-fenomenen och var en stor orsak till att Center for UFO-studies (CUFOS) bildades.

Tack Dr. Allen Hynek för ditt ovärderliga arbete på UFO-forskningens svärbemästrade fält.

Kjell Thörnlund
Redaktör för U.I.

Warminster – ett anmärkningsvärt UFO-fönster

av Sören Andersson

En dag i juli 1973 hoppade tre Linköpingsbor upp på en buss som skulle ta dem till Göteborg för vidare befordran per båt till Immingham i England. Dessa tre var jag själv, min far Sven Andersson och Jan-Peter Caspersson. Sedan blev det London och Paddington Station där vi köpte tågbiljetter till Warminster, en ort i Wiltshire, sydvästra England, med ca 11.000 invånare.

Vad var då syftet med denna resa? Jo, det hela började några år tidigare då jag inköpt boken "The Warminster Mystery" av Arthur Shuttlewood. Jag fascinerades så av innehållet, att jag då beslutade mig för att förr eller senare besöka detta UFO-hemsökta samhälle.

Vid en sammankomst i vår lokal på Storgatan 82 frågade jag de andra medlemmarna i då existerande UFO-Linköping, om det fanns några andra som var intresserade av att göra mig och min far sällskap på resan. Jan-Peter tände på gnistan och vi kom överens om att jag skulle skriva ett brev till Mr. Shuttlewood och varsko honom.

Mr. Shuttlewood föreslog i sitt svarsbrev att vi skulle ta in på Farmer's Hotel på Silver Street, ty detta var den enda inhysningsplats där man hade tillgång till egen nyckel. Och detta var ju av stor vikt då vi ofta kom att tillbringa nattens timmar utomhus.

När vi anlant till Warminster Station sökte vi oss omedelbart fram till 17 Portway, där Mr. Shuttlewood bodde. Vi knackade på dörren och efter en stund öppnades den av en dam som uppgav att hennes man för tillfället var ute på ett uppdrag och sålunda ej var anträffbar (Mr. Shuttlewood är freelance-journalist).

Vi kom då överens om att vi skulle ta in på hotellet och göra oss hemmastadda för att senare på dagen sammanträffa med Mr. Shuttlewood.

Timmarna gick och vi återvände till Portway 17. Mr. Shuttlewood var nu hemma och han föreslog att vi skulle sätta oss på ett café och samtala en stund. Han informerade oss en del om det som hänt, och vi diskuterade lite allmänt om UFO-fenomenet. (Jag kanske bör nämna att min far och jag studerat ämnet i snart 25 år och sålunda ej är nybörjare).

Innan vi skildes efter detta det första mötet, kom vi överens om att ge oss ut på s.k. 'sky-watch' senare på kvällen tillsammans med några andra personer, bl.a. två medlemmar i en engelsk popgrupp vars repertoar mest bestod av country-inspirerad pop.

Det blev så småningom kväll och vi återvände ännu en gång till Portway. Där sammanträffade vi med flera andra personer, däribland Bill och Jennifer Yeadon, ett ungt par som bodde i närbelägna Westbury, samt en gentleman från Australien. Vi åkte sedan iväg i tre eller fyra bilar till en plats utanför Warminster som kallas Starr Hill. Under denna 'Sky-watch' observerade vi ett antal ljuspunkter som rörde sig på himlen. Jag blev ej speciellt imponerad av dessa då de ej skilde sig från alla de satelliter jag iakttagit under åren. Jag tog även ett foto genom ett 400 mm teleobjektiv, men då jag ej hade något stativ. utan lät objektivet vila på en kamrats skuldra, blev bilden ej bra på grund av kamerarörelse. Jag hade ganska lång exponeringstid, vilket i sam-

band med kamerarörelsen gav upphov till ett mycket oregelbundet ljusspår på plåten. Knappast något bevis för utomjordiska besökare!! Den natten skedde med andra ord inget som jag vill kalla sensationellt.

Det blev sedan fler 'sky-watches', de flesta från Cradle Hill, den plats som mest brukar utnyttjas av Shuttlewood och andra intresserade från trakten. Under dessa berättade Mr. Shuttlewood om upplevelser som han själv och andra haft. Det var förvisso intressant att ta del av dessa uppgifter, men för vår egen del lyste 'Tingesten' (*The Thing*), som fenomenet lokalt kallades, med sin frånvaro.

Men en kväll när jag, min far och Jan-Peter ensamma hade varit ute och spanat på Cradle Hill, och var på väg hem till hotellet såg vi något som ej kan ha varit någon satellit. Vi hade avverkat ungefär halva sträckan mellan Cradle Hill och järnvägen, då jag råkade kasta en blick upp mot himlen. Ca 10° om zenit åt sydost fick jag syn på en roterande, blinkande blågrå ljuskälla som med ganska hög hastighet rörde sig mot nordväst. Jag

ropade till, och min far och Jan-Peter fick också syn på den. Någon fast kropp kunde ej urskiljas, utan endast något slags strålkastare som roterade under det att den blinkade. Det var väl ungefär en sekunds intervall mellan blinkningarna. Observationen varade ca 8-10 sekunder. Fenomenet försvann vid horisonten och avgav inget hörbart ljud. Enligt min uppfattning gick det på förhållandevis låg höjd, men detta är ju synnerligen svårt att bedöma speciellt nattetid. Detta var det enda fenomen av UFO-karaktär som vi bevittnade under vår vistelse i Warminster.

Vid ett tillfälle när vi hade lämnat hotellet och var på väg ut till Cradle Hill, hejdades vi av en polis som undrade vart vi var på väg. Jag hade läst tidigare på dagen i dagspressen att en liten flicka hade blivit kidnappad, så jag förstod genast vad saken gällde. Men så fick han syn på min kamera med apterat teleobjektiv och gestikulerade mot himlen med ett förstående leende på läpparna (Ah, you're out looking for the Thing).

Vad har då hänt i Warminster under åren?

Jo, det hela började Juldagen den 25 december 1964. Det var tidigt på morgonen då över 30 soldater förlagda vid Knook Camp, Heytesbury, strax öster om Warminster, vaknade till ett dundrande crescendo ovanför dem. En sergeant uppgav att det lät som om en stor skorsten på huvudbyggnaden slets loss från taket för att sedan spridas ut över hela kasernområdet i stora klumpar av tegel och murbruk. Vakten larmades men inget annat hände och ingen av soldaterna kunde förklara ljudexplosionerna.

En annan person som upplevde dessa ljudmanifestationer mer påtagligt var Mrs. Marjorie Bye. Klockan var 06.12 och hon var på väg till Christ Church, på toppen av en kulle, för att delta i nattvardsgången. Hennes gång var lätt och ledig, men så fylldes luften helt fräckt av ett hotfullt ljud. Plötsliga vibrationer kom ovanifrån, isande i intensitet. De slet sönder den lugna atmosfären och sänkte sig vildsint över henne, fångade henne i ett grepp av stål, ett säreget brummande som hånade hennes omtöcknade hjärna.

Innan hon nådde kyrkoväggen, dunkade chockvågor av våldsam kraft mot hennes huvud, nacke och skuldror och förlamade henne. Hjälplos, hölls hon fast av osynliga fingrar av ljud. Tjutande, vinande, brummande – skrämmande. Hon skakade i hela kroppen, nästan driven till vansinne av fruktan. När de släppte sitt grepp var hennes ben som gelé, och hon hade svårt att ta sig fram till kyrkans fridfulla portar. Men hon kände sig oerhört lättad när trycktentaklarna släppte sitt grepp och ekona pulserande avtog i fjärran ovanför henne.

Vid exakt samma tidpunkt hörde postmästare Roger Rump nästan identiska ljud med dem som rapporterats av soldaterna. Han hade arbetat till sent på kvällen

den 24 december och hade inte väntat sig att bli väckt så tidigt på juldagens morgon. Han rycktes upp ur sömnen av ett dunskande ljud från taket. Hans hus ligger inte långt från Christ Church, där Mrs. Bye genomgick sitt eldprov. "Det var ett hemskt oväsen", berättade han. "Som om de femtusen tegelpannorna på taket skramlade omkring och plockades bort av en oerhörd kraft. Sedan lät det som om de snabbt lades tillbaka – ljudligt slängdes på plats. Jag satte mig blixtnabbt upp i sängen och lyssnade. Medan allt detta pågick i taknivå kunde jag höra en märkligt brummande ton. Den var högst ovanlig. Denna behandling av vårt tak varade inte längre än en minut, skulle jag tro".

Han tillade att det verkade som om alla takpannorna hanterades våldsamt, slogs ihop med kraschande effekt innan de slängdes på plats igen. Men när han senare inspekterade taket fann han att ingen av pannorna var sprucken eller skadad på något sätt och takläggningen var stabil och intakt. Strax innan detta luftbesök hade man lagt ett nytt tak på Mr. Rumps villa. Därför känner han till att det finns exakt femtusen takpannor.

Under perioden 25 december 1964 – juni 1965 rapporterade ett dussintal personer liknande ljudmanifestationer. Tidiga vittnen, som först kände skräck inför dessa soniska attacker, hungrade nu efter att få se orsaken. Ett antal av dessa har fått sin hunger mättad och är inte längre rädda när deras ögon nu sett vad deras öron försökt stänga ute, ty vissa vilseledda individer tillskrev orsaken till poltergeists, spöken och det övernaturliga.

Det första vittnet som rapporterade en visuell observation var Mrs. Hilda Hebbridge, 63. Hon uppgav att hon i mitten av maj 1965 vid tre olika tillfällen sett ovanliga objekt på himlen.

Objekten var cigarrformade och "täckta med skarpa ljus som tindrade och blinkade", sade Mrs. Hebbridge. "De var i olika nyanser av guld och gult och väldigt ljusa". De första två hängde över Longleat-området; det tredje över Heytesbury. De stod så gott som helt stilla och utsände inga strålar eller avgav något ljud. Alla befann sig högt upp på himlen. De tonade gradvis bort och försvann i det blå. Hon såg ett liknande objekt över Cup Heap, gränsande till de norra åsarna i Warminster, kl. 09.57 den 6 november 1965. En stark nordostlig vind blåste den gången. Objektet stod helt stilla, så det kan absolut inte ha varit någon väderballong.

Detta är var Mrs. Kathleen Penton såg kl. 20.35 den 19 juni 1965 över Warminster:

"Detta var ett fantastiskt skådespel – så pass att min man och dotter trodde att jag blivit fullkomligt knäpp när jag berättade om det senare. Jag öppnade ett fönster på övervåningen, då det var en kvav kväll, då jag såg denna skinande Tingest röra sig i sidled på himlen från höger till vänster. Den gled fram ganska långsamt framför åsarna. Ventilliknande fönster löpte längs hela dess längd. Inför mina ögon var den lika stor som sovrumsväggen – enorm. Dessa fönster lyste med färgen hos gula flammor i en koleld.

Den var ganska lik en järnvägsvagn, men hade rundade ändar. Och den färdades inte framåt utan gled fram i sidled. Jag har inte andats ett ord om detta utanför detta hus, ty jag vet att folk kommer att skratta åt mig". Hennes man menade att hon drömt alltihop, och hennes dotter sade att hon måste ha varit i solen för länge.

Men ett liknande fenomen hade faktiskt observerats tidigare samma dag av ett äldre par som låg och solade sig på sin gräsmatta.

Under första veckan i juni sågs "ett klart lysande, cigarrformat objekt" över

den södra delen av Warminster. Det stod stilla i lodrätt läge på himlen i nästan en halvtimmes tid. Personen som lämnade dessa uppgifter på kvällen den 3 juni 1965 var Mrs. Patricia Phillips, Heytesbury Prästgård, pastor P. Graham Phillips hustru.

Hon var andlös av bävan och upphetsning när hon talade med Mr. Shuttlewood i telefonen, och hade svårigheter med att hosta fram orden. Klockan var något över 21.00. Den cigarrformade glöd hon beskrev hade hängt som ett lysande skådespel i skyn i tjugofem minuter eller mer; hon tyckte att den varken förflyttade sig eller ändrade läge. Det fanns en tydligt framträdande mörk, cirkelrund fläck eller öppning vid basen på det glödande objektet, vilket omgavs av en rödorange ljusgloria. Farkosten hängde vertikalt i skyn och inte horisontellt, insisterade hon.

Hennes 12-årige son, Nigel, upptäckte farkosten först, och detta var vid 20.30-tiden. Han kastade en blick ut genom fönstret medan han brottades med hemlaxorna, och såg vad han tog för att vara en 'glödande himlasyn'. Han rusade upp för att hämta sitt teleskop. Hans rop satte liv i hans föräldrar, hans bror Richard, 11, och syster Ruth, 8, vilka alla samlades ute på gården för att bättre kunna studera fenomenet.

Hypnotiserade av det avlägsna men ändå skarpt lysande, klara objektet, stirrade de på det i stum förundran och trodde knappast sina ögons vittnesbörd.

Nigel betraktade objektet genom det förstörande instrumentet, som trots att det endast var en leksak tjänade sitt syfte väl. Med dess hjälp ritade han en blyertsskiss av föremålet. Den cirkelrunda skuggan var kraftigt markerad på den nedersta delen av cigarren. Det var utan tvekan en öppning och ingen utbuktning, tänkte Mr. Shuttlewood då. Men han hade fel, ty ca fyra månader senare såg han själv detta cigarrformade hangarskepp i dagsljus, komplett med blankpolerad, ambralfärgad utbuktning. Men när den är öppen för att slussa ut mindre farkoster, så bör den likna en mörk fläck. Så båda anta-

gandena var faktiskt riktiga.

Man lät fotografera och förstora teckningen och införde den i en nationell dagstidning, tillsammans med berättelsen. Denna artikel skapade ett enormt intresse hos allmänheten. Warminster besöktes av klungor av UFO-forskare. Dessa informerade Mr. Shuttlewood om att det observerade objektet var ett moderskepp som opererar på höjder mellan 80 och 300 km och därifrån släpper ut mindre tefat och skivor för rekognoscering.

Från en senare egen observation anser Mr. Shuttlewood dock att dessa avstånd är överdrivna. Men då han har upplevt det koncentrerade kraftfältet som utstrålar från detta stora skepp, håller han med om att de extra överspänningar av kraft som behövs innan dessa mindre tingestar kan släppas ut genom luckan kan vara skadliga för människor som befinner sig nedanför. Så det måste finnas en gräns under vilken dessa små farkoster inte kan slussas ut.

Låt oss lyssna vidare till Mrs. Phillips berättelse:

"Farkosten hade en ring runt den nedre delen. Vi stirrade trolldundna på den. Efter en stund verkade objektets längd krympa, som om det vred sig runt sin egen axel. Sedan försvann det".

Sjukgymnasten Miss Penelope Long, Warminster, var ett annat vittne till händelsen. Mrs. Phillips drabbades för många år sedan av polio, så massösen befann sig i prästgården och gav henne värmestrålebehandling då himlen färgades röd och orange av den glödande cigarren. Den pensionerade nattvakten Harold Horlock och hans hustru Dora bor i Warminster. De såg objektet skina på himlen tills dess det tonade bort vid 20.55-tiden. Mrs. Horlock, en kvinna som har samlat in flera tursen pund till välgörenhet, sade att hon såg "två rödglödande eldgafflar som hängde vertikalt i skyn, den ena ovanför den andra, med svart rymd emellan". Med tanke på observationsvinkeln var antagligen detta ett och samma objekt. Eller var det två? Där det ena befann sig tätt bakom det andra?

Vid samma tid badade eller fiskade sjutton personer i Lord Bath's Lake, Shearwater, i Crockerton. Alla bevittnade den cigarrformade tingesten. "Det var med all säkerhet mycket stort, men befann sig väldigt högt upp", sade sätaren Colin Hampton, som blev så häpen att han ramlade i sjön. Somliga tyckte att objektet var orange och malvafärgat; andra menade att det var rödorange. Trots dessa små färgvariationer, vilka antagligen orsakades av de olika observationsvinklarna, så överensstämde huvudbeskrivningarna med de som gavs av prästfamiljen.

Fenomenet kastade sitt ljus nästan rakt över Shearwater. Ungdomarna bekräftade att det hängde där i mer än tjugo minuter. Pojkarna och flickorna stod där hela tiden och stirrade mot skyn, med blicken fastnaglad vid den skenbart glödande massan. Mr. Shuttlewood känner dessa ungdomar väl. De flesta är mellan 15 och 18 år gamla. Det förekom inget hemligt samförstånd mellan vittnena. Vittnesmålen kom in innan några nyheter om denna extraordinära nattsyn ännu hade publicerats.

Nio av de unga människorna i Shearwater lämnade ytterligare upplysningar. De hade befunnit sig på Warminstersidan av sjön. Innan cigarren försvann så avsöndrade den ett blått ljus spetsat med gult, vilket gav upphov till en äckligt grön effekt som efterhand tunnades ut och gav vika för den sjunkande skymningens skugga. På vilken höjd befann sig aeroformen? Ingen kunde ge ett positivt svar. Men att den befann sig väldigt högt upp var alla överens om.

Vi skriver den 25 augusti 1965 och detta var Peter Willshers och fästmöns Anns första semester i Wiltshire. De hade åkt denna morgon till Stonehenge, inte långt från Warminster fågelvägen och det äldsta monumentet i Storbritannien. Mr Willsher är ledare för en popgrupp och bor i Southend, Essex.

När de närmade sig Stonehenge såg Ann 'fyra silverglänsande objekt komma

över en kulle. Först trodde jag att solstrålarna träffade vingarna på ett flygplan. Men det hördes inte ett ljud från luften ovanför'. Hon gjorde sin pojkvän uppmärksam på synen och han stannade bilen, gick ur och tittade uppåt.

'Jag kunde bara se två av dessa märkliga tingestar till en början', berättade han; 'sedan dök en tredje upp – och en fjärde sällade sig till trion strax därpå. Det var cirkelrunda skivor i rörelse'.

Ann, som stod bredvid honom och tittade uppåt, undrade om det var några barns ballonger i en tävling under en bygdefest? Nej – tingestarna var mer solida. De fyra sfäroiderna snurrade spasmodiskt och ändrade läge i en noggrant inövad uppvisning av luftakrobatik ovanför trädbältet på en kulle. Men underligt nog så förblev detta skådespel ouppmärksammat av alla de personer som skockades runt de massiva stenblocken. Mr. Willsher såg under vissa vinklar i flykten rödaktiga undersidor på de fyra objekten.

Stonehenge har alltid gäckat arkeologen med sina gåtor från forntidens slöjor. De väldiga cirkellarna, massiva, upprättstående huvudstenar krönte med enorma överstycken både i tyngd och storlek, byggdes långt innan uppfinningen av hjulet och taljan.

De körde närmare gruppen av folk som stod samlade runt och innanför den yttre cirkeln av stenar. Peter och Ann ropade till. Folk tittade bort mot dem och undrade vad det var frågan om. Somliga kastade en slö blick i den riktning som pekande armar och fingrar utvisade.

'De måste ha sett det vi såg, men de flesta var likgiltiga om man utgår från deras kyliga reaktion', berättade Peter. 'Denna yttersta avsaknad av intresse hos så många människor förvånade mig. Faktum är att de flesta återgick till sitt löjliga stirrande på stenarna. Vi fann denna attityd inte enbart överraskande utan även förarglig. När det gäller Ann och mig så var detta när allt kommer omkring århundradets syn! Något som vi

kanske aldrig mer kommer att ha den goda turen att få se igen under resten av vår levnad. Det gjorde mig förbittrad att se folk vända sig bort och rycka på axlarna. En gammal gubbe flinade och sade: "Åh, jag antar att de tröttnat på att hemsöka Warminster. Så de har kommit bort hit på 'arbetssemester'."

På kvällen den 29 augusti 1965 gick den 23-årige fabriksarbetaren Gordon Faulkner ut genom bakdörren till sitt hem i Warminster. Han skulle besöka sin mor och tog med sig sin kamera för att hans syster hade bett att få låna den. Han stängde dörren bakom sig och blev plötsligt medveten om Tingestens närvaro. "Då den flög snabbt och på låg höjd över södra delen av staden kunde jag med knapp möda urskilja dess ovanliga form. Den avgav inget ljud. Jag fick fort upp min kamera och riktade den mot farkosten, men den flög för snabbt för att följa. Därför höll jag kameran en bra bit framför den i flygriktningen och tryckte av så snabbt den kom in i synfältet i sökaren. Jag kunde inte ens drömma om att jag skulle lyckas fånga något på plåten och

blev verkligen häpen när jag såg vad som blev resultatet."

Han skickade bilden till Mr Charles Mills, chefredaktör och ägare av *Warminster Journal*. "Jag tänkte att den kunde vara av intresse," sade han blygsamt. Han trodde att Mr Mills och Mr Shuttlewodd skulle klassa honom som bluffmakare, men ingen av dem var så trångsynt.

Kameran var en Halina 35 mm som kostade under 10 pund och den var en födelsedagspresent från hans svärmor. Den var inställd på oändlighet och 1/50 sekund. Gordon, som emigrerade till Australien år 1966, har aldrig trott på flygande tefatshistorier; när han fick veta att rikspressen var beredd att lägga ut 500 pund för en autentisk bild på Warminstertingesten sade unge Faulkner helt kort:

"Jag förväntar mig ingen betalning. Det var endast genom slumpen – en på miljonen kanske – att jag hade turen att ta den. Papperskopian och negativet är era, gratis, om ni har någon användning av dem."

Inför anklagelserna att bilden skulle vara falsarium sade han indignerat:

"Jag skulle inte kunna sälja min själ för något; jag vill inte ha pengar. Jag vill inte ha berömmelse. Det enda jag önskar är att få leva mitt liv i fred."

Minst sju personer såg Tingesten under bankhelgdagen i augusti 1965. Fyra äldre elever vid Swindon High School rapporterade en observation till ortspolisens kl 21.40 söndagen den 29 augusti. Klockan 21.35 campade de i närheten av den centrala parkeringsplatsen, med tältet rest nära ett stort träd. Platsen befinner sig mellan Three Horse Shoes och The Avenue, vid sidan av en smal gränd inte långt från landsvägen. Pojkarna såg en klart lysande glob över åsarna. "I en plötslig blix, exploderade den och delade sig i två," sade Christopher Robinson. "Eller försvann den första för att sedan ersättas av två andra?" undrade han.

Alla fyra pojkarna är fjorton år gamla. Graham Chalifor, en annan pojke, sade att de senare objekten 'till och med var ljusstarkare än det första. Mycket ljusstarkare än någon stjärna på himlen vid den tiden. Mycket närmare också.' Norman Leighton uppgav att det starkaste av dem 'snabbt sick-sackade från sida till sida, och alternerade med en skarp upp- och nedgående rörelse. Sedan blåste det iväg över himlen i en vinkel på fyrtiofem grader över horisonten.'

Christopher Crooks-Radford berättar: "Detta var synligt i gott och väl över en minut och höll på med alla möjliga sorters duckningar. Det fanns varken akter- eller lingljus. Tingesten avgav inget ljud, så det var absolut inga flygplan. Ej heller var det några stjärnfall, vilka jag sett många gånger."

Graham tillade: "Det var en underbar syn. De sista två ändrade hela tiden hastighet och kurs. Andra människor måste också ha sett dem."

Christopher Robinson erkände: "Det var spännande, men samtidigt kusligt. Den där plötsliga delningen tog oss alla med överraskning. Vi kunde aldrig drömma om när vi campade här ute att vi skulle bli vittne till något så ovanligt som detta."

Kvartetten var utrustad med kameror och kikare, men hade inte packat upp sina prylar utan endast gjort i ordning sina sovsäckar och tänt en lägereld.

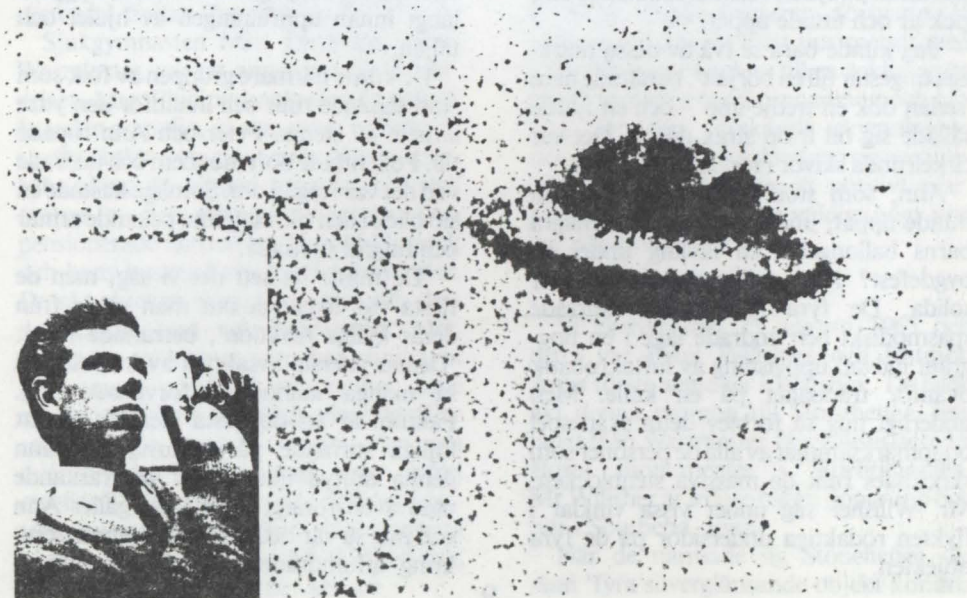
Vid slutet av september 1965 hade 201 personer sett eller hört Tingesten.

På fredagskvällen den 20 augusti befann sig Robert Payne och hans fästmö Wendy Gulliford vid bortre ändan av Colloway Clump då Bobs scooter fick motorstopp. Fordonet ställdes mot en grind varpå Mr Payne undersökte bränslematning och tändsystem. Han hörde Wendys gälla skrik och kände hur hennes naglar bet sig in i hans handled. "Titta där!" skrek hon och pekade mot granarna på bergåsen. "Bob - åh, Bob. Håll mig hårt. Jag är rädd," tillade hon.

De klängde sig fast vid varandra på den ensliga landsvägen och iakttog ett skådespel som varade i fyra minuter. Ingen av dem kunde vara säker när det gällde varaktigheten, ty visarna på deras armbandsur fastnade på 23.20 när hetluft rostade dem följd av strömmar av elektriska störningar. Två stora sfärer av silfverfärgat ljus svävade ovanför granarna; sedan virvlade de iväg över himlen, åtskilda men ändå i harmoni, en bländande gyllene färg. När de tvenne globerna rusade upp och nästan försvann ur sikte, bildade de två avlägsna prickar som sätt kunde ha blivit tagna för ett par blodsprängda stjärnor.

Deras inre var i brand med en blandning av blått och grönt; sedan sänkte de sig med häpnadsväckande hastighet och växlade färg till guld. De övergick från en vertikal till en horisontell kurs i trädtopps-höjd, svävade båda nyfiket inåtlutande och var nu glittrande silver till färgen. Sedan gled de fram över åsarna och irrade långsamt tillbaka. De började cirkla runt varandra inte långt från den plats vid grinden där det unga paret stod ihopkruket.

I vissa vinklar sköt blått ljus ut från roterande ringar på de orangelysande kloten. Under hela denna uppvisning upplevde Robert och Wendy hur deras kroppstemperatur växlade från varm till

kall, alternerande. Efter en stund försvann farkosterna i en halvmåne av gnistor som lyste upp omgivningarna.

Wendy darrade som ett löv och snyftade: 'Jag står inte ut längre.'

En lågmäld Bob Payne berättade: 'Vi har aldrig råkat ut för en liknande chockerande förtrollning. Vi kunde inte ha hittat en bättre plats att få motorstopp på. Jag förbannade den där scootern. De var en exakt avbild av lysande människoögon. Vi såg dem på nära håll mot slutet. De svängde och tippade över i flykten, ibland äggformade och ibland cirkelrunda. När de befann sig rakt över oss var de nästan runda och kunde misstagas för strålkastare på en bil.'

Wendy, som skrattade generat, höll med om detta. 'Bob kör mig hem en annan väg nu,' sade hon. 'Jag skulle aldrig kunna klar av en annan mardröm av detta slag. Den fick min mage att hoppa kullerbytta. Jag var tacksam över att klättra upp på scootern igen och åka hem. Det var mycket varmare där.'

Här har vi den gamla vanliga visan igen. När Bob åter ägnade sig åt scootern så fann han att det inte var något fel på den. Den startade utan problem, som om det aldrig varit något fel på den. Motorstoppet armbandsuren etc., allt känns igen.

Det fanns över ett dussin andra vittnen till denna uppvisning. Bland dessa var bröderna Dennis och Bob Hawkes som befann sig i Chapmanslade den aktuella kvällen, samt ett förlovat par på Westbury Road.

Klockan var 10.15 onsdagen den 22 september. Peter Fletcher är ridknekt och en uppmärksam fotograf. Objektet som han riktade sin kamera mot var 'silveraktigt och platt. Jag lade först märke till det över stadshuset, när det flög från sydost mot nordväst. Det återvände sedan och stod stilla ibland som om det önskade bli sett. Efter att ha varit synligt i trettio sekunder försvann det helt plötsligt endast för att dyka upp mycket högre upp, där det färdades med ganska hög hastighet.'

Mr Fletcher tog bilder utanför sjön och

fritidsområdet medan det sköt iväg över byggnader som omfattade Warminster-tvätten, biografen Regal Cinema och stadshuset. 'Det avgav inget ljud,' uppgav Mr Fletcher. 'Det var synligt, allt som allt, i flera minuter. Då och då hoppade det omkring i luften. Det borde finnas fem bra exponeringar på filmen.'

Mrs Kathleen Lewis, kaféägare, såg också objektet och sade: 'Jag såg det som en vit lampskärm. Det hade en underlig förelse i flykten, verkade cirkla eller svänga i en båge. Som om någon höll på att hänga upp en lampskärm i ett rum. När det kom ner lågt var det silvervitt, sedan flög det upp högt så fort man kunde blinka. Jag sprang in och berättade om det för några soldater som befann sig på mitt kafé. De skrattade åt mig – sedan gick de ut för att titta själva.'

Mrs Betty Crane, biträde på samma kafé, sade: 'Ja - jag instämmer, Det liknade en gammaldags lampskärm som var vit till färgen. Det stod stilla när jag såg det. Jag såg fläckar av rött på undersidan medan det stod stilla och snabbt svängde som om det snurrade runt. Nej, jag var inte rädd för det. Jag visste att det var Tingesten som alla hade pratat om. Om det hade varit natt kanske det hade påverkat mig annorlunda, naturligtvis. Jag undrade om det var en märkligt formad ballong på väg till Frome Cheese Show (en lantbruksmässa i en stad 11 km från Warminster, på andra sidan gränsen i Somerset, vilken hölls samma eftermiddag).'

Soldaterna, som hade tagit bondpermis och åt på kaféet i stället för på marken, var ovilliga att lämna ut sina namn eller förband, men mössbrickorna avslöjade dem. De var pansarsoldater i denim-overaller och basstrar.

En soldat berättade: 'Vi skulle just gå när Mrs Lewis kom in. Jag tror det var omkring kl 10.30 eller strax innan. Det hade förekommit uppståndelse utanför under några minuter. Tingesten hängde där i ytterligare två minuter. När jag tittade uppåt låg den praktiskt taget och tryckte mellan två husskorstenar, till höger om

St. Lawrence's Church. Ganska högt upp ändå.'

Soldat No. 2 berättade: 'Det var helt enkelt ett märkligt vitt objekt som svävade fram, med en hastighet överensstämmande med ett jetplan på den höjden, skulle jag vilja säga – från vänster till höger. Det förekom inget ljud – inte en viskning.'

Soldat No. 3: 'Jag uppfattade det som en silverglänsande cigarr. Det fanns ingen kondensslinga, som man väntar sig från ett jetplan. Himlen var fullständigt blå överallt. Inte skymten av något moln. Det var något som man aldrig skulle bry sig om att titta på om ingen annan pekade ut det åt sig.'

En fjärde soldat höll med om alla dessa beskrivningar. 'Ibland var det klart och glänsande, snurrade lågt och var tydligt metalliskt. Vid andra tillfällen var det mer vitt och grått och flög högt upp. Det efterlämnade ingen rök eller ångor i kölvattnet.'

Näst intill kaféet finns en verkstad och bensinstation. Alex Cruse (ägaren) och hans son John var de sista personerna som råkade fånga en skymt av Tingestens vridningar denna morgon. Mr Cruse minns att han såg Mu Fletcher springa omkring, ibland dubbelvikt eller bakåtlutad på sina länder, och ta bilder.

'Han kutade från ena sidan av vägen till den andra, för att få in något i fokus som befann sig på himlen. Jag tittade uppåt och fick syn på ett glänsande objekt, som rusade genom det blå, alldeles för högt upp för att jag skulle kunna urskilja några riktigt framträdande detaljer. Det förekom inget ljud, kanske beroende på det stora avståndet. Jag såg det i ett ljusblått dis och det fanns inga moln – men atmosfären gjordes disig av solen. Vad det nu än var för något, så sken objektet mycket starkt. Jag inbillade mig vid ett tillfälle att jag kunde se mycket korta vingar i fören, men törs inte svära på det. Enligt min ärliga uppfattning kan det ha varit ett lätt flygplan av typ segelflyg. Många människor åberopar den, men jag tror inte på detta med Tingesten. Det gick från sydväst mot nordost när jag såg det, från taket till Tvätten till stadshuset. Men ganska långt

ovanför. Det kan ha varit från öster till norr. Jag är inte så bra på väderstreck.'

Unge John Cruse såg objektet på avstånd och medgav att han inte hade någon uppfattning om vad det var. Tre lastbilsförare från London, som hade stannat vid kaféet för lunch, såg också Tingesten mellan kl 10.20 och 10.27. 'Det var inget vanligt plan,' var de alla överens om.

Inget annat än en suddig bild visade sig på Mr Fletchers film, och det visade sig att frammatningen på hans kamera inte fungerade riktigt.

Det mest oförlömliga minnet i Mr Shuttlewoods liv måste vara den skymt han fick kl 15.42 den 28 september av ett kolossalt cigarrformat objekt. Detta fick honom slutligen att överge sin neutrala hållning i Tingest-kontroversen. Denna iakttagelse kullkastade alla tidigare tankar att det kanske rörde sig om en hemlig prototyp av brittisk tillverkning, en VTOL-farkost.

Han höll på att skriva slutet på en historia och hade gått upp på övervåningen för att hämta en anteckningsbok. Han råkade kasta en blick ut genom fönstret ovanför trappan och naglades vid stället. På ett avstånd av ca 600 m och höjd av ca 800 meter seglade cigarren fram. Den var säkerligen gott och väl 75 meter lång och 12 meter bred i aktern. Han skrev senare i anteckningsboken: 'Magnificent – majestic – moving, in more ways than one!' Vilket knappast gjorde den rättvisa. Ovanpå själva akterdelen fanns en kupolliknande överbyggnad i en färgnyans som påminde om finpolerad bärnsten.

Mr Shuttlewood rusade iväg för att hämta sin kamera, och stampade i golvet för att varsko sin hustru som antagligen befann sig i köket i våningen under.

Han riktade kameran mot den väldiga cigarren och kände hur mekanismen okontrollerat hoppade i sina händer, samtidigt som han utsattes för något slags strålning som orsakade en stickande känsla som löpte upp längs vänstra armen och upp till vänstra delen av ansiktet. Trots

smärtan höll han envist fast i kameran och tog bilder på cigarren. Han muttrade förbannelser när den gick in i ett tjockare molnbälte som färdades i motsatt riktning. Han lade märke till hur änden på den roterade och växlade färg till sandbrun när molnet svalde den. Med kameran beredd stod han tålmodigt och väntade på att den skulle dyka fram igen.

Men detta skedde ej, den hade försvunnit. Han letade frenetiskt efter den – och efter tre sekunder fick han åter syn på den – nu mer än 3 miles (4,8 km) högre upp. Den följde fortfarande samma kurs, nordväst mot sydost, från Colloway Clump mot Shearwater. Det var inte förrän senare som han insåg hur snabbt den måste ha färdats för att stiga tre miles på mindre än tre sekunder! Antingen hade farkosten förmågan att helt försvinna – eller också hade den färdats snabbare än ögat kunde följa. Den bärnstensfärgade överbyggnaden, kupolformade och ganska lik en gammal grammofontratt med den breda änden uppåt, var nu endast en pytteliten fläck och nästan omöjlig att urskilja såvida man inte kände till dess existens och vad man skulle leta efter.

Han hade aldrig tidigare lidit av ansiktskramp, men nu började det rycka i ansiktets muskler och hans vänstra öga tårades så snart han såg cigarren segla iväg mot vänster. Faktum är att vänstra handen och handleden, samt vänstra ansiktshalvan var partiellt paralyserad av strålar som måste ha sänts ur för att sabba hans kamera. Denna förlamning släppte förhållandevis snabbt, men han skrev maskin i två dagar med endast högra handen. Och det vänstra ögat rann i över åtta veckor. Ögonblocket var ömt och inflammerat.

Tyvärr var hans hustru ute och handlade vid tidpunkten för hans iakttagelser. Och hans son, Graham, som gick i skolan, kom in några minuter senare. Alltså inga andra vittnen. Varför såg ingen annan farkosten? Jo, underifrån skulle den endast ha uppfattats som ett stort kompakt moln och inte tilldragit sig någon uppmärksamhet.

Dessutom färdades den mest över öde mark såsom åkrar, träd, buskar och fält som höll på att plogas upp för bostadsbebyggelse utanför stadens befolkade område. Så han har inget som kan bekräfta hans historia förutom åtta tum bränd film. Innan han skickade iväg den till framkallning, upptäckte han att filmen lossnat och rullat ihop sig inuti hylsan och låg ivägen för frammatningen. Filmen returnerades med det skadade negativet fastsatt på utsidan av påsen med papperskopiorna.

Det förekom inget ljud från farkosten, och någon kondensslinga kunde ej heller upptäckas. Men armbandsuret hade stannat – och har inte hållit rätt tid sedan dess.

Den 8 december 1965 befann sig handelsresanden Ian Hann från Montacute ca 15 km från Warminster på Bath Road. Det var en mörk kväll och han var ensam på vägen då han plötsligt blev omkörd av något som påminde om en stor inbyggd Land Rover med solitt tak. Det passerade honom i en hastighet av gott och väl över 95 km/tim och hade inga ljus.

Han lade märke till att det inte fanns några fönster på varken sidan eller baktill. När han tände helljuset, efter att det hade passerat honom, såg han att det varken fanns bakljus, röda reflektorer eller någon registreringsplåt. Ej heller verkade det finnas några hjul... Men det fanns däremot två gröna blinkande ljus på taket. Mr Hann blev ganska indignerad över att bli omkörd av en trafikgalning som körde utan ljus. Han inledde en biljakt som upphörde efter ca två miles (3-4 km). Plötsligt hördes ett högtont vinande av öronbedövande kvalitet och gällhet.

Det var så skarpt och genomträngande att han var tvungen att sticka fingrarna i öronen och styra med armbågarna. Det låter idiotiskt, men det är sant. Sedan upphörde det – och Tingesten sveptes snabbt in i en gulaktig rök. I nästa stund hade den försvunnit ur sikte, rök och allt. Han stannade bilen så snart han kunde och rusade till platsen, men där fanns ingenting. Han tittade ut över fälten på varje sida om vägen. Tingesten hade

fullständigt slukats upp utan spår i mörkret. Han gick in i bilen och kände hur han skakade i hela kroppen av rädsla. Detta har han inget emot att erkänna. Han är fullständigt övertygad om att han inte drömde alltihop; det var alldeles för verkligt. Det värsta av allt var detta hemska vinande i luften.

Här följer ett axplock korta notiser om observationer gjorda i början av 1966:

'Ett bärnstensfärgat ljusklot, högt upp och i riktning mot Bishopstrow, iakttogets av mig och en vän kl 19.30 den 4 januari 1966 medan vi gick förbi criketplanen på Sambourne Road.'

(Miss Rosemary Bell)

'En flygande harpa på himlen. En klargyllene triangel.' (Vittnen på Woodcock Road om ett objekt som sågs över Battlesbury den 14 januari 1966). Samma kväll kl 21.17: 'En gul tingest, kilformad och något i stil med en pappersdrade i rörelse' – fyra tonåringar i Boreham.

En kedja av vitaktiga rökssvampar, med fräsande ljud när de försvann ur sikte,' är hur Miss Susan Everet beskrev de ljus hon såg i april 1966 i närheten av Buttlesbury. Detta var åter en kvällsobservation.

Fredagen den 1 april 1966 var Mr Shuttlewood med i ett TV-program angående Warminster-tingesten. Påföljande morgon hejdades han på gatan av Charles Hudd (som bor i Warminster). Efter att ha prisat honom för hans mod att hoppa ned från neutralitetens stängsel i Tingestkontroversen, berättade han en häpnadsväckande historia. Dagen innan hade han börjat sitt arbete som vanligt kl 04.45 (han är anställd hos stadsförvaltningen i Warminster). Från den centrala bilparkeringen vid sidan av Station Road har man en utmärkt utsikt över de norra åsarna ej långt från Colloway Clump, och Mr Hudd såg den välbekanta silvercigarren glida fram med majestätiskt lugn högt över golfbanan, från väster mot öster.

Sedan kom en kedja av förbluffande händelser. Strax framför Cop Heap, där en saxisk hövding antas ligga begravd, började cigarren tänjas ut. Den gick itu samtidigt som en karmosinröd glöd flö-

dade längs hela dess längd. Den delades i mitten med en bländande ljusblxt vid brottpunkten. Mr Hubb satte instinktivt händerna för öronen, övertygad om att en öronbedövande explosion skulle komma, men någon sådan hördes ej. Från gapet mellan de två halvorna snurrade små röda droppar ned, ut ur den stora farkostens buk. De virvlade lättjefullt omkring en stund men stannade sedan upp och växlade färg till silver varpå de rusade iväg förbi Cop Heap mot den avlägsna horisonten och ut ur sikte.

Kanterna eller sidorna på cigarren var krusade och suddiga medan detta pågick, så att den såg ut som ett moln. Sedan, efter att de små farkosterna avlägsnat sig, gled bakdelen ifatt framdelen till höger om Cop Heap. De två halvorna fogades sedan ihop perfekt i en "ihopskruvande rörelse", och cigarren seglade majestätiskt iväg mot ost, dess färg nu åter silvergrå. Fyra andra unga män delade Mr Hudds fantastiska synupplevelse.

På kvällen den 4 april 1966 färdades en äldre tjänsteman anställd hos Bank of England i bil genom Warminster från Salisbury till Bath. När han nådde fram till den sneda bron över järnvägen vid Heytesbury, 3,2 km från Warminster, såg han en liknande syn över byn Norton Bavant. Han stannade bilen, slagen av häpnad, och gnuggade ögonen inför det omöjliga som han nu bevittnade. Här gled cigarren lugnt och stilla över den mörklagda byn, och sex orangelysande klot följde i dess kölvatten. Den större farkosten fortsatte sin färd åt syd, men de små kloten, som helt plötsligt växlade färg till silvervitt, upphörde att dansa omkring som höstlöv och rusade iväg åt alla håll. Tre satte kurs rakt mot Cradle Hill.

Omkring kl 02.30 torsdagen den 7 april lämnade löjtnanterna R. J. Ashwood och P. Davies massen i Battlesbury Barracks då de såg ett objekt flyga över med oerhörd hastighet. Det var runt till formen och "påminde något om en leksakssnurra – men det avgav inget ljud". Det färdades från öster mot väster och måste ha passerat över Cradle Hill i sin flykt. Natthimlen var

molnfri och stjärnklar. De två officerarna iakttog det i mellan tio och femton sekunder innan det ändrade kurs, steg högt och försvann ur sikte efterlämnande ett klart ljusspår.

Under tredje veckan i november 1967 var Frank Merrett, f.d. allmän hälsoinspektör vid Warminsters och Westburys Lantfullmäktige, ute och sköt fasaner på Rye Hill Farm.

Jaktkamrater och drevkarlar var med Mr. Merrett denna torsdagseftermiddag. En skugga sträckte ut sig på marken – och jägaren höjde omedelbart sitt gevär i skjutläge i väntan på att få se en flock viltfåglar flaxa över.

Men det hördes inget sus som man förknippar med en sådan massflykt. Ovanför boningshuset och kastande sin skugga i enlighet med vintersolens läge befann sig ett lågt torpedformat objekt som glänste gråvitt och gnistrade längs översidan där solens strålar träffade det.

Det var rundare i ena änden än i den andra. Något som verkade vara mörka långsmala öppningar eller fönster kunde ses på den sida som vette mot jaktkamraterna. Frank sade helt framtill åt Mr. Shuttlewood, inför ett dussintal personer: 'Jag har alltid ansett att du och andra så kallade vittnen till dessa fenomen varit tokiga, ska du veta.'

Hans ögon glänste när han skakade ett visare huvud. 'Det enda jag kan säga nu är – att om ni är galna, så är jag stolt över gå samman med er. Det var i sikte i över tre minuter allt som allt och avgav inget ljud. Jag sprang längs häcken för att varsko en jaktvårdare i jaktsällskapet, men när jag kom fram till honom hade objektet försvunnit.'

När han lämnade sina jaktkamrater rörde det sig över huset och hade kurs mot åsarna i norr.

Andra vittnen bekräftade att den flygande torpeden fortsatte sin färd mot åsarna rapå den försvann. I ena stunden var den fortfarande där, i nästa var den borta.

Omkring kl 23.35 söndagen den 10 december 1967 passerade George Rad-

bourne och hans fru Ruth genom korsningen i Chapmanslade och närmade sig raksträckan som leder från Thoulston Bends till Warminster. De var på hemväg efter en kväll ute i Bath-området. De blinkade när det stora luftskeppet kom i sikte.

Det gled fram från vänster åt höger över motorhuven på deras bil, från Warminster-åsarna mot Cley Hill. Det var vitt till färgen men hade en märkligt grön glans i centrum och dess skenbara storlek var som en vuxen människas hand på arm-längds avstånd.

'Det färdades med ryckiga rörelser i höjdled, ganska oregelbundet,' förklarade Mr. Radbourne. 'Sedan rörde det sig i en gracil kurva till lägre höjd, bort åt höger om oss... Den spetsigare "nosen" på farkosten sjönk nedåt – och hela anordningen slocknade strax framför Cley Hill. Den var tyst i flykten och verkade guppa fram som en anka i dammens vatten i sin framåtgående rörelse.'

Ruth, som satt i passagerarsitsen i framsätet, bekräftade hans historia. De var relativt nya i distriktet och kände inte till något om stadens fantastiska UFO-historia. Och ingen av dem ville till en början kännas vid någon publicitet.

'Det liknade en aning en väderballong när vi först fick syn på det,' sade Mrs. Radbourne, som inte var ett dugg skräm under upplevelsen. 'Det höll konstant hastigheten när det korsade vägen och var utan tvekan under intelligent styrning. Rörelsen var inte alls samma som hos en ballong och objektet verkade solitt vid dess närmsta punkt. Vi antog att det hade landat när ljuset slocknade.'

En framträdande affärsman och tillika fredskomare som önskar anonymitets-skydd berättade följande:

'Det var en klar och ljus natt i augusti 1966. Medan min Jaguar rusade fram på Westbury Road från Warminster, där jag stannat för en sen middag, rundade jag en skarp kurva vid den första avtagsvägen till Upton Scudamore. Till höger låg Colloway Clump, vilken man når via en smal gångstig kantad av en häck. Klockan var inte

riktigt slagen 11 då jag rundade hörnet och började komma ut på raksträckan.

'Jag såg ett stort rött klot, eldrött och glödande, som sakta rullade över en klunga träd och en kulle till höger. Det hängde där stilla en stund efter att ha upphört med sin rullande rörelse, och jag stannade för att titta närmare. Min fru och den äldste av våra tre barn var med mig.

'Vi slogs med häpnad. Fram till då hade vi skrattat och gjort oss roliga över dessa "Tingestar" som Warminsterfolk kallar dem. Gradvis började det stora klotet vrida sig runt sin axel, rotera och växla färg, som om den svalnade efter en intensiv hetta. Det var nu ett fluorescerande ägg, något tillplattat, klart orangelysande på himlen.

'Ett djuprött band spred sig längs eller genom äggets centrum, och stack ut ett stycke på varje sida. Vi stod förbluffade och tittade då fyra små röda ljusklot sköt ut ur röda huvudstrålen till ett avstånd som vi uppskattade till ca 6 meter eller så. Ej vid något tillfälle var dessa mindre klot helt avskilda från huvudobjektet.

De verkade vara förbundna med det via en tunn tråd i en blekare röd färg som svängde som tentakeln på en bläckfisk. De behöll detta läge, svagt dansande från sida till sida, i omkring två till tre minuter. Sedan sköt de snabbt tillbaka in i det större föremålet igen och försvann ur sikte.

'Det var en snabb och rak rörelse tillbaka, ingen tvekan eller onödigt tumult. Fastän jag passerat denna plats ganska reguljärt de senaste femton åren, så har jag varken förr eller senare sett något som matchar denna märkliga syn. Min fru pratade om den i flera månader efteråt. Och vår son berättade om den för ett antal kamrater, vilka inte trodde honom.'

Det var ingen jordisk maskin som affärsmannen Leonard Pike råkade ut för när han en tidig kväll i september 1967 färdades i bil till Frome från Warminster. Han berättade för Mr. Shuttlewoods medobservatör Sybil Champion (hon, Mr. Shuttlewood och f.d. bombflygaren Bob Strong har ofta varit ute och spanat

om nätterna vid Starr och Cradle Hills, och har observerat en hel del) att det blev outhärdligt varmt i bilen och att hans öron splittrades av det nästan bedövande surrandet av millioners bin.

Det fyllde fordonets inre, omtöcknade hans sinnen, och hettan steg hela tiden vid den ökända platsen i närheten av Cley Hill, Corsley. Den rena vandan inför ett dubbel-fenomen gjorde honom skräckslagen. Hans motor började hosta och gnälla, bilen skakade under de få meterna innan bromsen tog hårt. Han hoppade ut ur bilen, vilken skakade som om den körde fram på en ojämn skogsväg, trots att dess motor var död.

Han riktade blicken upp mot skyn och fick då syn på ett stort vitt cirkelrunt objekt som snurrade fram över honom. Det flög av och an med ryckiga rörelser rakt ovanför bilen. Ljudet attackerade hans trumhinnor. Farkosten utförde en backningsmanöver, gick sedan in i en uppåtgående spiralrörelse, tecknade siffran åtta, balanserade på sidan innan den blev elliptisk och rullade sedan iväg.

Det gjorde ont i ögonen att följa den slingrande och snurrande sfäroiden. Den satte slutligen iväg mot Cley Hill, stod stilla över den lilla toppen i ca fyrtio sekunder innan den pilade iväg åt norr och försvann ur sikte.

En gammal pensionär som bor nära en tät skog, i en liten by i närheten av Warminster och Frome, svär att han haft en makaber iakttagelse en tidig vinterdag år 1967. Då han avskyr publicitet endast på grund av att en vän hånade honom för hans fantastiska berättelse, önskar han vara anonym. Han är en person som står med båda fötterna på jorden, oförvirrad och inte den fantasirika individ som man automatiskt tar honom för att vara då man hör honom berätta sin häpnadsväckande historia.

Han höll sig endast till nakna fakta och ville inte brodera vidare.

Det var eftermiddag och han stod och rökte pipa utanför sin stuga, nere vid grinden i borte änden av trädgården, vilken kantar brynet till en glänta i skogen.

Han är ganska döv och hörde ingenting när UFOt snurrade nedåt mot marken över trädbältet. Det enkla liv han lever står i nära släktskap med naturens fröjder och landsbygdens pastoral lugn. Det upphäver en fattig skolbakgrund genom denna berikande faktor.

Den gamle mannen blev inte rädd eller förvånad över att se farkosten landa i den bortre delen av gläntan, där den stod och svajade lätt ca 120 till 180 cm ovanför gräset. Den ställde sig på rätt köl och två figurer kom ut ur aktern, hoppade ned på marken och gick in under farkosten med nedåtböjda, hjälmförsedda huvuden.

Änklingen tog flygande tefatet för att vara 'något slags nymodig anordning som flygvapnet hade.' Han puffade lugnt vidare på sin pipa och såg de två besökarna med stel gång och rörelser förflytta sig till en punkt ca 35 m vänster om honom, ungefär 60 m från den tysta farkosten. De gick in i skogen och ignorerade helt hans närvaro.

Då han älskar sällskap i ett ensamt liv, började vittnet röra sig i riktning mot dem. När han kom närmare lade han märke till flera detaljer. De var ganska långa, bar mörkgrå tätsittande dräkter med en märklig glans, runda hjälmar på huvudet i svart plast. En av dem skakade på huvudet från sida till sida samtidigt som dämpade läten från den andra bröt tystnaden.

När pensionären kom fram till ett avstånd av ca 22 m, höjde en av dem sin behandskade hand och – snabbt som blixten – försvann båda två. Nu fullständigt förstummad av häpnad kliade sig den gamle mannen i huvudet och tittade bort mot farkosten – och kippade efter andan... Ett moln av tjock gul rök eller ånga omgav och dolde det.

Den gamle skogshuggaren berättade allvarligt vidare: 'När jag tänkte igenom det senare, slog det mig att mannen jag såg måste ha rusat mot flygmaskinen. Mina ögon är mycket skarpa och jag brukar i regel inte missa mycket. Jag kan se ganska bra, till och med i mörkret. Jag är säker på att jag borde ha sett dem röra sig. Hursomhelst så gick de i början mycket lång-

samt, som om de tyngdes ned.

'I stället tonade de bort i ingenting som om de blivit osynliga. Jag tror inte på spöken eller sådant nonsens. Jag fann inget vett i det – och gör det fortfarande inte,' tillade han. Det enda han var medveten om i slutet, var en suddig rörelse i mitten av det senapsfärgade diset.

'Genom det flög ett ljus upp från gräset och upp i luften. Men jag såg ingen form eller några konturer alls. Jag funderade på om jag hade drömt – jag fyller snart 80, ser du – men min pipa var fortfarande tänd och varm! Jag drog ett djupt bloss och tryckte den mot kinden för att försäkra mig om att jag var vaken.'

Den 8 juli 1967 hade Shuttlewoods observationskamrater Bob Strong och Sybil Champion varit ute vid Starr Hill och spanat sedan skymningen och var nu på väg till favoritplatsen vid Cradle Hill. De anlände dit vid ungefär midnatt och fann där en nagelbitande man som gick fram och åter vid de vita grindarna, bredvid en parkerad bil.

Han var bekymrad och vred händerna i vända och framförde en hastigt yttrad vädjan till de välkomna nykomlingarna. Främlingen berättade att hans hustru hade promenerat iväg till de närbelägna buskarna för att tömma blåsan, men detta var för tjugofem minuter sedan; och nu var den stackars mannen riktigt orolig och stirrade uppåt stigen mot den mörka silhuetten av den tysta skogsdungen.

Bob och Sybil hämtade ficklampor från bilen och rusade iväg med en känsla av att något var galet. Mannen, som var djärvare nu då han hade sällskap, trevade sig fram efter dem. Strax innan träden, och till vänster om skogsdungen, avslöjade ljuskäglorna från deras ficklampor reliefen av en lång figur som stod vid kanten av skogen.

Han var iklädd ett slags mörk och tätsittande dräkt som glänste som konstläder. Den verkade vara i ett enda stycke och han bar en huva eller hjälm på huvudet, vilket var vänt mot vittnena och visade ett blekt ansikte i skenet från deras lampor.

Denna lada ligger i närheten av Lydias upplevelse.

När de två ficklamporna fokuserades och strålarna smälte samman helt mot honom, försvann han plötsligt ur sikte. När de stod där och flåsade efter språngmarschen uppför stigen fick Bob och Sybil syn på den vita regnkappan på en kvinna vars namn de antog vara Lydia bakom den tomma plats där den svartklädda figuren hade stått.

Kvinnan, som nästan var redo att ramla ihop, klängde sig fast vid sina räddare och snyftade:

"Det var hemskt – han var ond! Lämna mig inte – för bort mig härifrån". Hon befann sig i ett strängt chocktillstånd och var extremt utmattad. Hon skakade från topp till tå, snyftade och tjöt om vartannat.

Mellan sig hjälpte de henne nedför stigen, och halvt bar henne tillbaka till hennes man som ångestfylld stod vid grindarna med huvudet i händerna och mumlade "Thank God she is safe". Han hämtade kaffe från bilen, vilket lugnade hennes upprörda nerver och tystade hennes känsloutbrott.

Hon berättade hur hon dragits, magnetiskt, mot träddungen vid horisonten av ett djupt och tvingande, surrande ljud. Det lät som "miljotals ilska bin som svärmade" och kom från en plats bakom den lilla dungen med träd och buskar. Hon uppgav att hon just då inte kände någon fruktan.

När hon gick vid sidan av dungen hörde hon ett rasslande ljud som kom från undervegetationen till höger om sig. Sedan syntes formen av en lång man iklädd en tätsittande dräkt som glänste som strimligt sidan. Han bar också en rund hjälm på huvudet och närmade sig henne med tunga steg.

Lydia stod som fastvuxen vid marken och kände hur marken gungade under henne vid varje steg som främlingen tog. Hennes lemmar var förlamade och till ingen nytta. När han endast befann sig några få fot ifrån henne var hon nära att svimma. Hon mindes mest av allt de "stirrande ögonen" och det fortfarande hörbara surrandet som från bin, nu en bit bort.

forts. sid. 22

UFO stoppade bilfärd

Forts. fr. föreg. nummer

Tre var 120 - 150 cm och en 160 cm.

Farkosten kunde vara tre fyra meter hög och sex sju meter bred stående på fyra ben med något hjulliknande längst ner på varje ben. Det var något slags statisk elektricitet, som alstrades från den, för kläderna klibbade vid kroppen som vid ett kraftigt åskväder. Jag hade nu upptäckts av de andra och de stirrade på mig och tycktes prata med varandra.

De kortvuxna hade hjälmar på huvudet, medan den länge inte tycktes behöva detta. Han närmade sig mig snabbt och jag var på väg att springa men var som fastvuxen i marken och kom ej någonstans. Mannen stannade vid min sida och frågade genom någon sorts telepatisk förmåga: -Var finns det vatten? Jag sade att det kunde jag visa från kullen bakom farkosten. Vi gick tillsammans upp och jag tyckte, att vi nästan flög upp på kullen så fort gick det. Jag pekade ut en sjö och han tackade telepatiskt.

Vid försök att fråga varifrån han kom pekade han ut en plats på himlen, som ju var stjärnklar och det var ganska nära Karlavagnens stjärntecken. Plötsligt tog mannen ett tag om min arm och vi närmade oss farkosten ganska snabbt, men jag lyckades få tag i ett träd och höll i mig, då jag fick för mig att han försökte få in mig i farkosten. Det bullrade till av en lastbil på vägen och jag började ropa på hjälp. Allt blev plötsligt mörkt, och flera timmar senare vaknade jag av att jag frös. Jag hörde också att det kom en bil på vägen, jag rusade ut och fick lift med som det visade sig en granne. Jag sade att min bil gått sönder.

Dagen därpå vaknade jag och kände mig i mycket dålig kondition. Mina ögon kändes tunga och ansträngda på något vis. Jag ringde en kamrat och frågade honom om han kunde hjälpa mig hem med min bil som jag sa gått sönder. Han kom och vi följdes åt till platsen där bilen stod. Vi försökte starta den, men utan resultat. Jag gick upp på kullen där jag hade varit med rymdvarelserna kvällen innan. I gräset på backen fanns något sorts geléaktigt slem. Min kamrat som hade följt med frågade vad jag gjorde och vad som fanns på marken. Han hittade också min klocka. Jag försökte berätta vad som hänt, men han skrattade och sa att jag nog bara varit trött eller full och gått ut och kräpts på marken och somnat. Vi bogserade hem bilen, som jag inte kunde hitta något fel på. Bara att den inte ville starta, trots prov vid bogseringen. Senare upptäckte jag att startmotor, generator och batteri lukade bränt på något vis. Efter att ha bytt batteri gick bilen åter, vilket den nya ägaren i alla fall påstod.

Vid senare besök på platsen, upptäckte jag att marken där farkosten stått var rejält tillplattad och verkade svedd på något sätt. Även slemmet eller geléet var kvar men hade expanderat på något vis. Vid ett tillfälle mötte jag en person vid platsen för geléet. Denne hade också stannat och tittat på detsamma. Han undrade vad det kunde vara för något på marken och vad som hänt med gräset nedanför berget (läs kullen). Jag sade: -Kanske ett tefat varit här. -Det är inte omöjligt, svarade han då och gick sin väg. Jag har aldrig återsett honom senare.

Händelse 2 inträffade på hösten -64.

Vid detta tillfälle arbetade jag på Hemberga Brunn i gamla Täby. Hade sålt läsk till ganska sent på kvällen och var mycket trött. Så pass att jag strax efter att ha passerat Frösunda kände att nu måste jag stanna och vila annars kör jag i diket sovande. Jag stannade och hittade en stig,

som gick från vägen en bit in i skogen. Där backade jag nu in bilen, låste den, fällde ner ryggstödet (bäddbara säten) och lade mig ner samt somnade direkt. Jag måste ha sovit någon timme, när jag plötsligt vaknade av att hela bilen gungade som sjutton. Jag for upp och det jag fick se, gjorde att jag rös ända in i mörgen.

Utanför bilen stod ett jättehögt monster: hårig och med röda, lysande ögon och gungade hela bilen. Jag såg de lysande röda ögonen och kastade mig på tändningsnyckeln och lyckades få igång bilen, slängde i ettan och stampade gasen i botten och hade ofantlig tur att lyckas ta mig ur monstrets grepp som var om ena skärmen på bilen - en -61 års PV 544.

Det ryckte och slet men jag lyckades riva mig loss. På vägen satte jag

upp farten och kom hem och gick till sängs. Morgonen därpå tänkte jag att det varit en ond dröm, men döm om min förvåning då jag märkte att det fanns rivmärken efter tre klor på ena skärmen. Jag lackade över dessa märken med orginalspray. Men färgen flagnade bort och klorna visade sig igen. Jag slipade nu med slipmaskin stället där risporna var, grundade och lackade med grundfärg och sedan med riktigt lack igen, men efter en tid var det rispor på skärmen igen. Jag sålde bilen och köpte en annan. En tid efter försäljningen ringde bilhandlaren och frågade vad det var på bakskrämen som inte gick bort. 'Batterisyra', svarade jag. Bilhandlaren bytte skärmen. Sedan var det slut på den historien.

En läsare av UFO-Information

Figuren lyfte sina händer som för att försäkra henne om att han inte ville henne något illa, men detta skrämde henne ännu mer då hon tog det som en klart hotfull gest. När hon på stapplande ben försökte tränga sig förbi honom, ställde han sig i vägen – och under en kort sekund av fruktan skrapade hon emot den glänsande dräkt han bar.

Det sprakade till. Hon raglade bakåt. Där kröp hon ihop framför honom, hennes egen blick fastnaglad vid hans fasta och orubbliga ögon, stora och klara, under vad som verkade vara en skräckfylld evighet, tills Mr Shuttlewoods observationskamrater sprang till dungen och befriade henne. Vid det laget stod hon och höll sig fast i en trädstam som stöd i mörkret och tittade gapande och omtöcknad in i strålarna från deras ficklampor.

Var figuren fientligt eller vänligt inställd? En ledtråd kan vi kanske hitta i den sällsammaste delen av den sanna historien . . . Efter att Sybil och Bob eskorterat Lydia i säkerhet från dungen till vägen, och efter att hon berättat den häpnadsväckande historien om vad som verkade ha varit ett kidnappningsförsök, satt hon i bilen en stund och återhämtade sina krafter efter chocken.

Sedan – utan förvarning, förutom en märkbar utvidgning av pupillerna och plötsliga handrörelser – hoppade hon ut ur sin mans bil och rusade tillbaka uppför stigen! Det var en handling som fullständigt överrumplade trion. När de insåg att den magnitiska impulsen fortfarande fanns kvar sprang Bob och Sybil efter henne och räddade henne ännu en gång.

Denna gång var de tvungna att släpa iväg henne rent fysiskt och de ignorerade hennes gnällande protester, trots hennes vilt sprattlande lemmar. Vid det här laget var de oroliga för hennes säkerhet och sinnesfrid och beslutade sig för att köra iväg från platsen så snart som möjligt.

När hennes man, som var askgrå i ansiktet, låste bildörrarna efter att bryskt

ha klämt in henne i bilen, andades de alla ut av lättnad. Sybil var naturligtvis också upprörd över det inträffade, och hon och Bob beslutade sig för att avsluta natten och åka hem efter det att paret lämnat området. De var uttröttade och en aning bringade ur emotionell jämvikt själva.

Ännu en överraskning, på sätt och vis en förklarande sådan, låg i beredskap innan de lämnade området. Ett ljud som från en stor dynamo som kraftfullt pulserar igång, eller brummandet från tusentals getingar, fyllde atmosfären. Torpedformat och rödglödande som en rubin, höjde sig UFOt över trädkropparna, varvid det kastade sitt högröda sken över omgivningarna.

Det stod stilla några sekunder, vände den spetsiga änden uppåt – och försvann med förblindande hastighet ur sikte.

Bob och hans kvinnliga medobservatör åkte ut till platsen igen på söndagen och undersökte området i dagsljus. De upptäckte ett päron- eller halvmåneformat avtryck i klungor av långt gräs ca 650 meter bakom Cradle Hill-dungen, bort från den plats där den mörka figuren hade befunnit sig. Stora fotavtryck var urskiljbara i den fuktiga jorden i dungen centrum, vilka ledde till brynet. Inga sådana kunde upptäckas runt avtrycken efter farkosten.

Fotavtrycken uppvisade ett ovanligt mönster, korsande upphöjda linjer på sulorna, djupa och utan tvekan gjorda av en tung person, eller någon som hade belastade skor, kanske med blyinfattning. Tyvärr hade de inte med sig något gips så att de kunde göra avgjutningar.

Ej heller kunde de ta några fotografier, fastän Bob försökte. Sådana ogynnsamma förhållanden som mörkret i undervegetationen och en vid tillfället övermulen himmel förhindrade detta. Därefter följde ett skyfall som spolade bort mönstret.

Bekräftelse på denna historia kom några veckor senare, i samma månad, då en liknande mardröm inträffade. Denna gång var det flera tappra grabbar från

Birmingham-grenen av International Sky Scouts – allmänt kallad Contact UK – som utförde räddningen av en uppskrämd dam som lockats till dungen av tydligen samma mörkläddade man.

En sextonårig flicka var offer nummer två samma kväll. Hon föll i hypnotisk trans, vid grinden, i tio minuter och var tvungen att hindras ifrån att följa efter den äldre kvinnan uppför stigen. Hennes mor, bror, farbror, en kamrat och de tio Birmingham-UFO-logerna intygade att flickan var emotionellt överansträngd några veckor efter den hemska upplevelsen. När det nu tydligen har skett så mycket i UFO-väg i Warminster-trakten under en så pass lång tidsperiod, hur är det då med konkreta bevis?, vill kanske den tvivlande materialisten veta. Om man med konkreta bevis vill infatta foton på okända flygobjekt vill jag här citera Mr Shuttlewood.

Han skriver i sin bok "Warnings from Flying Friends", kapitel 2:

"Fram till julen 1967 hade Bob Strong sett 563 äkta UFOs, alla utom sexton efter mörkrets inbrott. Sybil Champion, vår observerande hemmafru, lo-ögde när det gäller att skilja de äkta från de "falska" har nedtecknat totalt 559. Min blygsam-mare summa var 536, då jag i mitt yrke tvingats tillbringa flera kvällar på möten av olika slag.

Sedan februari 1966 har Bob tagit inte mindre än 3.523 foton på undflyende rymdfarkoster, avav endast 101 kan anses vara övertygande bilder. Vi menar emellertid i all blygsamhet att dessa utgör den finaste samlingen autentiska bilder i hela världen, i deras specialslag, tagna under en period på två år och en månad till dags dato, i mars 1968.

Vid flertalet tillfällen har vittnen varit närvarande när dessa foton tagits. Bill Nixon, från Pathe News, har tagit svartvit film och färgfoton på UFOs från Cradle Hill. Men vid framkallning visade sig inget på hans film. Varför? Samtidigt tog Bob stillbilder med en i jämförelse sämre kamera. Han fångade bilder på UFOs. Varför?"

Men vi vet ju alla vad den materialistiske

bortsnickaren kommer att svara: "Foton är inga bevis. De är alla falska!" Samma sak gäller ju även avtryck i marken etc. Så med den utgångspunkten finns det ju inga konkreta bevis såvida man inte kan locka ned ett UFO och baxa in det i ett laboratorium. För min egen del anser jag att alla empiriska data som finns inom detta område är fullt tillräckliga som bevis. Jag har för övrigt själv observerat okända luftobjekt.

Om jag nu skulle informera läsaren om de mest kontroversiella uppgifterna när det gäller Warminsters UFO-historia.

Under september och oktober 1965 mottog Mr Shuttlewood ett flertal telefonsamtal sent på kvällen från ett antal personer som uppgav sig vara från planeten Aenstria. Först har vi Traellison, som uppgav sig vara drottning på planeten i fråga. Därefter Caellsan, kommandörkapten på Rymdskepp nr. 6, och Selorik, engelsk översättare åt Aenstria. Trots att dessa samtal oroade hans fru, som trodde att ryska agenter var ansvariga, och trots hans egen uppfattning att det rörde sig om trögtänkta dårar, så skrev Mr Shuttlewood ned samtalen.

Vad hade då dessa personer att säga? Jo, Caellsan, till exempel, lämnade följande varning: "Ni jordmänniskor riskerar att tända eld på er cantel från sida till sida, och riskerar att inte enbart förintä skapelssystemet på er egen cantel, och solsystem, utan hotar även vårt. Ty betänk att ljuset från solarna lyser på oss alla!"

Selorik uppgav att detta är anledningen till att våra rymdbesökare är så bekymrade. De forslar redan bort överskottstrålning från vår atmosfär, i fruktan för att framtida generationer kommer att råka ut för groteska mutationer i moderlivet. Deras drivkraft baserar sig på en okrefenralstråle som övervinnet tid och rum genom sina djupa genomträngande egenskaper; deras bränsle, i normala fall, utgjordes av gaser som hämtades från canteler olika vår egen i vårt eget solsystem, inte ert.

Dessa tre främlingar talade i timmar i telefon. De uppgav sig också ligga tusentals år före oss i utveckling och hade

kriminaliserat krig för 7.000 år sedan. De påstod att 'Den Universella Sanningens Stora Ande' var deras Gud.

Uppringarna gav alltid Mr Shuttlewood numret till den telefonkiosk vid Boreham Field som de använde sig av, öster om stadens centrum. Men aldrig vid något tillfälle hörde han det slamrande ljudet av de erforderliga fyra pennen när dessa föll ned. I stället kom samtalen igenom snabbt och klart, med undantag av ett sprakande ljud som en elektrisk störning.

Selorik varnade för kärnvapenexperiment, felaktig användning av kemikalier i jordbruket och dumpning av miljögifter i haven. De har folk som arbetar i sjöar och hav med att befria dessa från farligt avfall. Han underströk att Aenstrierna passerat dessa utvecklingsstadier för många tusen år sedan, så de är mer än väl medvetna om de oerhörda faror som lutar på oss.

Han uppgav också att Warminster tjänstgjorde som huvudbas åt dem, och avslöjade att det även fanns andra stora baser på den amerikanska kontinenten (inte nödvändigtvis aenstrianska) samt här och där i Europa för korttidsarbete. Vår jord har stått under uppsikt av aenstrianska och andra rymdfarare i tusentals år. När Mr Shuttlewood frågade varför Warminster hade valts som bas vid detta tillfälle, gav han följande råd: "Ni måste vänta och se, ty mycket kommer att avslöjas när vi kan visa oss öppet för alla folk på jorden".

"Vissa av oss, och våra förfäder, har vandrat omkring hos er i flera år och lärt sig era seder och bruk och undrat över vissa av era traditioner. Vi har nu upprättat baser här som är av stor vikt för våra syften och mål. Vi kan läsa och förstå era engelska skrifter, som ni kallar tidningar och böcker, och blir nedslagna av det faktum att era barns serietidningar framställer oss som monster med två huvuden eller flera ben, metallhöljen till kroppar och en maskin som hjärna.

"Jag ber er att tro att vi är precis som ni, fysiskt. Ni har undantag från regeln i jättar och pygméer, samt i olika hudfärger. Dessa har vi också. Vissa uppdrag utföres

av robotar som vi själva tillverkat. Dessa, när de ses på marken, kan skapa förvirring hos sinnen hos ert folk och misstas för att vara groteska varelser från andra världar. De är ofarliga och lyder vår vilja".

Traellison hade en märkligt ljuv, entonigt halvsjungande röst, fint modulerad men ändå lik ett barns, trots att hon är en stor auktoritet hos sitt folk. Hon berättade att Jordens folk har mycket att lära; ögonen och sinnen hos många är fördunklade av missförstånd och bristen på sann förståelse när det gäller livets mening. Vi är alla barn och levande delar av den stora Skaparen, den Levande Kraft som kontrollerar varje enskild partikel i universum, mänsklig eller livlös.

Traellison uppgav att hennes besättningar är så avancerade, så skickliga i bemästringen av dimensioner som vi på jorden inte har någon kännedom om, att de kan dematerialiseras efter egen vilja tillsammans med sina farkoster; och att både maskiner och besättning skyddas under resan av osynliga barriärer som alstras genom samma solstråleprincip som ger vanliga tefatsformade luftskepp deras drivkraft. När dessa barriärer är i funktion är de oförstörbara. Varken kanoneld eller bomber kan genomtränga eller påverka dem. Hennes vänliga varning var:

"Era futtiga maskiner är maktlösa i jämförelse med våra rymdskepp. Det är en enkel match för oss att stoppa dem i flykten, att oskadliggöra och förstöra deras motorer om vi så önskar. Men vi är inte såna. Jordiska maskiner har, sorgligt nog, flugit alldeles för nära oss och fått betala priset för detta. Det har aldrig varit vår önskan, ty vi kommer alltid i fred".

Hon sade också att folk inte borde vara rädda för de ljudmanifestationer som tidigare beskrivits i artikeln. Detta var endast ovanliga effekter av den okrefenralstråle som de använder sig av för att övervinna tid och rum. Hon upplyste också om att det finns fientligt sinnade UFO-varelser, men att de flesta går den ljusa vägen.

Caellisan uppgav även att koppen endast

är ett skal och att själen är den levande kvalitet som räknas mest. Döden leder till ett nytt liv och människan födes hela tiden om".

En dag i slutet av maj 1967 ringde åter telefonen hemma hos Shuttlewood. En medlem av familjen svarade och kom sedan inrusande i rummet där Mr. Shuttlewood satt och skrev och sade att det var en av de där människorna från Aenstria igen. "Han säger att han heter Karne. Han säger att han måste tala med dig, då det är mycket viktigt".

När Mr. Shuttlewood tagit luren, hördes en röst: "Shuttlewood, detta är Karne från Aenstria. "Vi känner besvikelse över att du envisas med att kalla oss bluffmakare i din bok, vilken vi har läst".

Han beklagade sig också över att Shuttlewood uppgivit den telefonkiosk som besökarna ringde från, och menade att detta kunde orsaka oro hos dem som bodde i närheten av denna.

Hans röst var spänd, myndig, och han lät bedrövad, men hans engelska var felfri.

Normalt är Mr. Shuttlewood en lugn och sansad person, men nu slungade han bittra ord till Karne: "Hör nu här – om ni aenstrianer har kraft och mod att komma bort till min lägenhet i egen person, för att bli intervjuade på riktigt sätt, även om ni har horn i pannan, så kommer jag inte tveka att kalla er genuina.

"Jag skulle då ha skrivit i min bok att jag med säkerhet kunde garantera att telefonsamtalen var hundra procent sanna. Vilken djäkla dåre som helst kan ringa upp en abonnent och snacka en massa strunt. Hur kunde ni överhuvud taget vänta er att jag skulle kalla er för något annat än vrickade och bluffmakare? Personlig kontakt är allt för en journalist".

Hans kyliga svar var: "Som vi har informerat dig om så finns det goda anledningar till varför vi inte kan gå in i jordiska bostäder. Du måste ta allt vi säger bokstavigt; vi känner inte till falskhet och lögn på vår candel Aenstria".

Han fortsatte med homilier av detta slag en stund innan Mr. Shuttlewood

ilsket avbröt honom. Han såg rött! "Ursäkt – ursäkt – detta är allt ni människor ger mig när jag kommer med en rimlig begäran. Det mest förnuftiga är att komma och träffa mig personligen, för att svara på mina frågor och lämna era budskap", replikerade han skarpt.

"Jag är nyhetsreporter, med ett rykte som står på spel. Jag har inte råd att ta någons ord för något, genom telefonen". I och med dessa ord slängde han på luren. Vit i ansiktet och kokande inombords satte han sig åter i vardagsrummet för att återuppta sitt skrivarbete.

Några sekunder efter telefonsamtalet ringde det på dörren. Mr. Shuttlewood sade åt en medlem av familjen att gå och säga åt dörrringaren att han var strängt upptagen; men ändrade sig sedan och ville ha framfört att han var ute och att besökaren kunde återkomma kl 18.

'Besökaren' skakade på huvudet och log milt. "Nej – han är här, jag vet det. Han har just talat med mig. Säg åt honom att jag måste träffa honom och att jag har speciella varningar att lämna".

Mr. Shuttlewood hajade till när han fick höra detta. "En aenstrien, verklig och interplanetarisk, vid min dörr? Aldrig! Det var alldeles för bra, alldeles för fantastiskt för att vara sant... Vår närmsta allmänna telefonkiosk ligger vid stadshuset, mer än 140 yards från där jag bor. Karne hade tillryggalagt denna sträcka på inte mer än sju sekunder blankt, från den stund jag lade på luren".

"Ingen vanlig dödlig kan färdas med en sådan fenomenal hastighet! Denna tanke fladdrade genom hjärnan och gnagde i mitt sinne medan jag rusade nedför trappan och öppnade dörren, som stod lite på glänt, på vid gavel. Hur skulle min besökare se ut? Vad hade han att säga mig?"

Karne var, uppgav Mr. Shuttlewood, gott och väl 185 cm lång. Hans ögon, som var något otydliga bakom tjocka glasönglas, gjorde omedelbart intryck på honom. De höll hans blick nitad i flera sekunder. Bågarna var silverfärgade och vilade på långa och något utstående öron. Ögonen var ljusa, klarblå eller grågröna

och satt långt ifrån varandra i ett långt och smalt ansikte.

Han kunde inte upptäcka några pupiller men kan inte med säkerhet på stå att sådana saknades. Mr. Shuttlewood bedömde mannens styrka till att vara något mindre än hans egen, då han själv är kraftigare byggd.

En plötslig ingivelse att kasta sig framåt, taga honom i ett fast grepp, släpa in honom, övermannar honom och ringa polisen, svalnade snabbt. Hans händer, snarare än hans ögon, fick honom att avstå från ett sådant handlande.

Smala, spetsiga fingrar möttes i en repeterande rörelse framför honom medan han stod där, orörlig. Han pressade ihop dem som om han skapade en personlig kraftcirkel eller krets omkring sig och mellan sig och Mr. Shuttlewood.

Han kastade sedan en snabb blick mot en mycket tunn skiva som han hade på vänstra handleden. Mr. Shuttlewood antog att det var ett ur, blekt guldfärgat. I samma stund fylldes Mr. Shuttlewood av en värmande glöd som tinade upp hans kyliga attityd. Hans hand sträcktes instinktivt ut, men Karne hade ingen lust att skaka den.

Flera personer som Shuttlewood känner gick förbi Karne på trottoaren utanför. Varje medlem av hans familj kom ned och betraktade den långa mannen. Den ende som han vidrörde var fyraåriga Daren. Han lade sin handflata på pojken's hjässa och välsignade honom på ett främmande språk.

Karne bar en vanlig impregnerad regnrock, beige till färgen, samt bruna stövlar. En sidenhalsduk var tätt virad runt skjortkragen.

Hans läppar var något blåaktiga, ungefär som hos en patient som lider av svagt hjärta eller kronisk astma. På varje kindknota, högt upp, fanns liknande blå fläckar eller märken.

När han talade, eller snarare strax innan han talade, drog han ett djupt andetag med ett lågt vislande ljud som gjorde veck i hans läppar. Sedan, innan han drog ännu ett andetag, vräktes orden ut i en lång

ström av meningar.

Han hade en lång och hög panna, inte speciellt bred. Två helvita hårtestar var bakåtkammade åt varje håll och ändarna strävade inåt mot varandra. Hans ålder bedömde Mr. Shuttlewood till att vara ca 53 år.

Men sedd i profil var hans ansikte brett och resten av håret järngrått, slätt som sammet. Det första han sade var: "Var hälsad, Shuttlewood. Vi kommer med stor kärlek och frid. Du måste lära dig att helt och fullt lita på oss, innan det är för sent. Er jordetid är förfärligt kort".

Aenstrias drottning, Traellison, kommandörkapten Caellsan och den engelskspråkige tolken Selorik hade återvänt till sin cantel, sade han. Detta på grund av att ingen av hans folk kan vistas någon längre tid på jorden. Det atmosfäriska trycket och skillnaden i täthet gör att de endast kan överleva kortare perioder. Han avslöjade också att två nybyggda 'småcantelar' befinner sig ganska nära Jorden, små rymdstationer som kan komma väl till pass om plötsliga katastrofer skulle inträffa på Jorden till en följd av människans idiotiska experimenterande med kärnvapen eller om ett större krig skulle bryta ut.

Karne förutspådde att det snart skulle bli bråk i Mellanöstern. Somliga skulle få för sig att detta var tecken på att det tredje världskriget höll på att bryta ut, vilket det skulle visa sig att inte vara. (Krig mellan judar och araber bröt ut några dagar senare, i juni 1967). En annan förutsägelse sade att det skulle bli manifestationer i luften i slutet av oktober som skulle få tvivlarna att sätta sig upp och begrunda. Deras betydelse skulle vara av andlig art.

Har ni kanske läst eller hört talas om de flygande kors som bevitnades av poliser och RAF-personal i Wiltshire just i sista veckan i oktober detta år? Ja, det var inte endast i Wiltshire utan även i angränsande 'counties' man observerade dessa objekt.

Allt tyder på att det kommer att bli ett tredje världskrig på cantelen Jorden, sade Karne. "Du kan inte förhindra det och vi får inte, ty ett ingripande skulle strida mot

den universella lag som säger att man alltid måste respektera andras fria vilja och frihet i alla galaxer.

"Vi får ej heller söka påverka någon annan cantels affärer eller vibrationer", fortsatte han. "Vi har ej tillåtelse att underkasta våra bröders vilja vår egen, hur långt dessa än har avlägsnat sig från de vägar som leder till Kärlek, Ljus och Sanning".

Karne nämnde att hela Universums stabilitet är beroende av magnetisk balans. Även då en s.k. supernova uppstår så varnar man folket på alla bebodda planeter i den döende solens system, varpå man erbjuder dem nya hem i liknande atmosfärer på andra platser i galaxen.

Han undrade om några ännu har fattat vikten i de aenstrianska varningarna, eller påminnelserna att 'ljuset från de andra solarna påverkar oss alla'. Han refererade till 'en annan sol' eller 'en andra sol', men gick inte in mera på detta. 'Människan måste lära sig att använda sina förmågor,' betonade han.

Han gav en första antydning att Jordens magnetiska balans stördes av förändringar i och runt det centrala gravitationsklotet eller den inre kärnan. Bevis för detta kan märkas i jordbävningar och meteorologiska förhållanden, där växlande och ostadiga vädersystem gör det svårare att ställa några prognoser. Vi behöver emellertid inte oroa oss för mycket – situationen kontrolleras för närvarande av interplanetariska bröder.

Om man använder sig av konventionella vapen i nästa världskonflikt så kommer hans folk ej att ingripa för att stoppa denna, och detta gäller även andra utomjordiska grupper.

Om man däremot tillgriper kärnvapen så kommer kanske rymdresenärerna antaga handlingsmetoder som går ut på att chocka och överraska dem som använder sig av sådana. Karne underströk att de bibliska profetiorna måste fullbordas, och att Jorden måste befinna sig i ett speciellt tillstånd i denna avgörande stund som inte ligger långt bort. Kristus, vårt solsystem Alfa och Omega, kommer att anlända inte

senare än 1975 och troligtvis innan 1972 års utgång. (Ja, nu är det ju 1986 och ännu har då jag inte sett till någon Kristus). Han erkänner dock att ingen människa känner till dag eller timme för denna andra ankomst. (Själv undrar jag vad han skulle ha sagt åt en person som bor i Fjärran Östern, en person som ej har kristendomen som sin religion. Eller till en jude eller muslim, som ju ej erkänner Kristus som Messias).

Slutet skulle komma mycket plötsligt, varnade han. De som var helt förberedda, som trodde på UFOs – men framförallt på Gud och Kristus återkomst – skulle få mycket att göra med återuppbyggnad.

Den gamla ordningen skulle dö. Den nya skulle göra oss mogna att bli medlemmar i det interplanetariska brödraskapet. Utan en större omvälvning skulle denna övergång var omöjlig, men endast Den Universella Sanningens Ande har de fullständiga detaljerna i hur detta kommer att ske.

Ljusets Söner från denna och andra galaxer utför endast förberedande arbete innan den magiska stund av upplysning då ofullständiga jordsjälur kommer att berikas av nya erfarenheter och medvetande.

Mr. Shuttlewood lade märke till att Karne emellanåt hade svårt att andas. Då och då, under den nio minuter långa intervjun, tittade han på den guldfärgade skivan på armen. Han svarade på vissa frågor omedelbart och skakade på huvudet som nej till andra, efter att han tittat på sitt 'ur'.

En av dessa gällde George Adamski. Mr. Shuttlewood frågade om kontakter som Adamski påstod sig ha haft och berättat var genuina; och om dennes fotografier verkligen var autentiska. "Vi har inte tillåtelse att utlämna sådan information", löd hans svar. "Adamski hörde egentligen inte hemma på er cantel – när det gäller resten måste ni se inåt efter svaret".

"Människan har svaren på alla problem inom sig själv, plus nyckeln till ett korrekt levnadssätt samt den stora betydelsen av

kärlek, om hon endast är ihärdig och söker efter sanningen", sade Karne. "Vi talar sanning som vi känner den", sade han högtidligt. "Den slutliga sanningen måste emellertid komma från Hans Gudomliga Majestät, från Vilken all Kärlek och Vishet rinner i en aldrig sinande ström av Ljus".

När Karne gjorde sig redo att gå, varvid han åter bugade sig lätt, kunde Mr. Shuttlewood inte motstå en ingivelse att visa honom lite av den broderkärlek som han gav ifrån sig och förespråkade: en liten ömsesidig gest. Eftersom Karne inte ville skaka hand så gick Mr. Shuttlewood fram och tog ett stadigt grepp om hans handled och tumme.

Karne ryggade tillbaka! Mr. Shuttlewood undrade varför, kanske han inte gillade fysisk kontakt. Mr. Shuttlewoods hjärna var emellertid upptagen av ett annat visuellt mysterium just då... När han tog tag i aenstrians handled och tumme tittade han samtidigt på den bleka guldskivan. Det var inget ur; endast en kristallisk och pärlmorliknande yta som glänste färggrant och ej avgav något tickande ljud.

Karne tittade ofta på den, som om han sökte vägledning om hur mycket eller hur lite han skulle avslöja i sina svar till Mr. Shuttlewood. Karne lovade att Mr. Shuttlewood skulle få träffa andra rymdresenärer i framtiden, under förutsättning att han inte fortsatte med att kalla dem humbugar.

Som svar på en fråga, svarade han att om de skulle träffas igen så skulle inte detta ske i nuvarande skepnad. Menade han med detta att de skulle träffas igen i en senare inkarnation, eller vad? Kanske i en annan dimension?

Innan han vinkade farväl, för att gå upp för Portway och i riktning mot Cradle Hill, vände han sig stelt som en soldat vid kommandoordet 'helt om'. Därefter lyfte han vänstra handen till avskedshälsning. Från midjan och uppåt var hans hållning elegant, militärisk, nästan övermodigt stolt. Men från midjan och nedåt var hans rörelser emellertid långsamma och sävliga.

Benen verkade nedtyngda och fötterna släpade en aning; men av en tillfällig betraktare skulle han endast uppfattas som en gammal trädgårdsmästare eller en gammalmodig och hårt arbetande lantarbetare.

Påföljande dag, annandag pingst, på eftermiddagen, befann sig Mr. Shuttlewoods 16-årige son Graham vid sjön och fritidsområdet intill Weymouth Street, Warminster. Jetjaktplan dånade fram på himlen då Graham fick se 'främlingen' stå för sig själv i borte änden av parken.

Han stod och tittade uppåt och skakade sorgset på huvudet från sida till sida. I sig självt är kanske inte ett sådant beteende speciellt märkligt, men betänk följande: 'Jag är säker på att det var han, Pappa,' sade Graham med upphetsning i rösten.

'Hade han skadat handen när han var här i går eftermiddag?' Mr. Shuttlewood tyckte detta var en underlig fråga att ställa, samt försäkrade att han inte hade upptäckt något sådant. Sedan kom bombnedslaget! 'Det var lustigt då, ty han måste ha skadat sig på något sätt,' sade Graham. 'Han hade en rosafärgad fingertuta på vänstra tummen och ett bandage runt handleden.'

I syfte att visa att aktiviteterna ej upphört i Warminstertrakten, avslutar jag denna artikel med en någorlunda aktuell tidningsnotis.

I Bath-tidningen *Evening Chronicle* av den 15 augusti 1980 läser vi följande:

"Mystiska cirklar som upptäcktes på sädesfält i närheten av Westburys Vita Häst har lett till uppfattningen att Warminster-tingesten har kommit tillbaka.

"Tingesten uppträdde första gången över Warminster på juldagen 1964. Hundratals iakttagelser gjordes senare, vilket gjorde staden till ett centrum för UFO-entusiasterna.

"Det senaste mysteriet centreras kring tre avtryck, vardera 16,5 m i diameter, vilka upptäckts inom ett avstånd av 400 meter ifrån varandra på sädesfält nedanför Vita Hästen.

"Två är fortfarande synliga men det tredje har försvunnit sedan skörden.

"Avtrycken har satt myror i huvudet på

bönder och turister. 'Om det inte är en helikopter som har orsakat dem så är det verkligen mystiskt,' sade en av bönderna. 'Det är absolut inte frågan om vind eller regnskador, ty avtrycken är alldeles för regelbundna för detta.'

"En annan bonde har sänt en förfrågan till armén om de kan kasta något ljus över mysteriet, men ännu har han inte erhållit något svar.

"En talesman för armén uppgav för tidningen att han skulle undersöka saken, men tillade: 'Jag kan inte se någon anledning till att en helikopter skulle landa på ett sädesfält.'

"Avtrycken är alla perfekta cirklar med skarpt avgränsade kanter och det finns inga spår som leder till dem. Inuti cirklarna är stråna nedtryckta i en snäv medsols riktning.

"En talesman för Brittiska UFO-Säll-

skapet sade att en omedelbar undersökning skulle komma till stånd.

"Han tillade att liknande avtryck upptäckts i Westbury- och Warminsterområdet under högsäsongen för UFO-iakttagelser på 60-talet, men att inga upptäckts sedan dess. 'För tillfället kan vi inte utesluta en landning av ett UFO, men vi måste först undersöka ordentligt.'

"Han vädjade till folk som sett något underligt i området den senaste månaden att sätta sig i kontakt med Sällskapet".

Källor: Arthur Shuttlewood:

The Warminster Mystery

(Neville Spearman, 1967)

Warning from Flying Friends

(Portway Press, 1968)

Flying Saucer Review,

Vol.26, No.4, 1980

Se även UFO-Information nr. 2, 1980.

"Terrängmotionär mötte 'Skalbaggs'-UFO!"

GÖR EN BRA AFFÄR

Vi tillhandahåller ett stort urval av anikvariska och nya böcker i ämnen som:

- UFO och kosmologi
- Mysterier i forntid och nutid
- Paranormala fenomen och psykiska krafter
- Filosofi och österländsk visdom
- Religion och tro
- Teknik och vetenskap
- Science Fiction

Beställ gratis katalog utan köptvång.

Vi köper samlingar och enstaka böcker inom ovannämnda ämnen.

Har du dubletter eller böcker som inte längre fångar ditt intresse, så kontakta oss för ett anbud.

Andersen Bogservice

Klingseyvej 28

DK-2720 Vanløse

Danmark

Kosthållet styr våra attityder!

"Män i staten", lärde, akademiker av olika kategorier, kyrkliga ledare, troende och präster – alla skriver och diskuterar det tilltagande våldet, knark, hårdrock och dyrkan av livsfientliga makter. I enstaka fall rapporteras om ungdomars räddning ur den onda cirkeln – främst genom Gudomligt ingripande.

Men så gott som alla förbiser ett nära tillhands liggande hjälpmedel, som drastiskt skulle kunna minska våldet och öka antalet människor, som blir frigjorda från narkotika och falska ideal.

Att rockvrålare – som kanske t o m vill kalla sig för "kulturarbetare" – står på scenen och stänker blod, slukar rått kött och kastar köttslamsor ut över den förvildade publiken, är symptomatiskt för dem som, av brist på uppfostran, försöker hävda sig med att "bita huvudet av skam". Deras dunk-dunk-"musik" sprider sig och gör oss allt okänsligare och dummare. Nu hotar den att nästla in sig, t o m, i kyrkor och radiogudstjänster. Börjar prästen och radioprogrammerare redan att bli avtrubade?

MEN NU KOMMER VI TILL "PUDELNS KÄRNA": Hela vårt "civiliserade" levnadssätt är endast en mindre av våld och ondska, jämfört med den ovan beskrivna demonismen! De tiotals miljoner djur, pr år, vi slaktar i Sverige, är nämligen en av de största orsakerna till våldet bland människorna. *Köttätare* blir nämligen mer *benägna för våld*, obarmhärtighet och brist på hänsyn till allt levande i skapelsen!

För vegetarianer är det välkänt, att de som upphör att äta likdelar, blir alltmer fridsamma och hänsynsfulla mot andra varelser. Blodsutgjutelse förefaller dem alltmer fränstötande och förståelsen och intresset för den andliga sidan av människans villkor och miljö, växer. Denna förbättring gäller alla, oavsett utgångsläget ifråga om vålds- eller frestendenser under tidigare köttätarperiod.

Att sluta med slakt och förtäring av allt, som utvunnits genom blodsutgjutelse och dräpande, är alltså det första och mest verksamma vi bör genomföra i kampen för fred, hälsa, goda umgängesseder, god ekonomi/ekologi och överlevnad.

JESUS VISSTE OM DETTA. Strångeligen förbjöd Han alla, som ville vara Hans efterföljare, att dräpa och äta kött.

Senare har dock förfallet gått så långt, att t o m kyrkosamfund och vi, som vill kalla oss kristna, utan skam och skuld-känsla deltar i den kommersialiserade uppfödningen, slakten och orgierna vid likdelarnas förtäring. Det är vi, alla som är köttätare, som är orsak och skuld till att en stor del av våra ungdomar är så förförda, att de är på väg mot undergång. Vi är även orsak till krigen, – och genom överdriven kreaturshållning – ökenbildningen och svälten.

Först när vi städat upp bland våra blodiga vanor och föreställningar, kan vi, med framgång, ställa krav på, och leda ungdomarna in på vägen mot fred, barmhärtighet och överlevnad.

Frälsning

Från Betlehemskyrkan, juldagen 1984: "Ängeln sade till Josef: Giv barnet namnet Jesus – *Han skall frälsa människorna från deras synder*"!

Det är ett kärleksfullt, rimligt och logiskt budskap, just vad vi behöver. När detta uppdrag är slutfört, är vi utan synd. Det är frid mellan Gud och människa, fred människor emellan, fred mellan människan och hela den övriga skapelsen. Då finns ej vapen och stridsmedel av mångahanda slag – ej fångelser, tortyr, gifter och förtidig död – varken för människor, djur eller mikroorganismer i jorden.

Allt lidandet på planeten är orsakat just av vår synd. Allt som skadar mig själv

eller något annat i skapelsen, är synd. "Frälsning", är det ett flexibelt ord, som kan användas med skilda nyanser och betydelser? Liksom "demokrati", "frihet" och ytterligare en rad "ismer", ord, som kan betyda vad som helst? Det som passar i en given situation? Om jag t ex, övar våld mot varelser Gud skapat, men icke ångrar detta, och ej heller avser att sluta med detta mitt syndiga levnadssätt, därför att jag anser mig vara "frälst", eller är säker på Guds nåd, trots att jag ej tänker göra "bot och bättring", då är jag ju ej befriad från synden – ej "frälst"! Om jag bindes vid synden i detta livet, är jag bunden även i nästa – och om jag löses från synden under detta livet, är jag fri från den även i nästa. Hur går det, om jag älskar mina invanda synder, så att jag vill behålla dem? Trots att de orsakar lidande och död för mina medvandrare i alla kontinenter, inklusive svenska "djurfabriker". Kan jag då vara säker på att få Gudomlig nåd, därför att jag kallar mig "frälst"? *Trots att jag icke är, eller vill bli, befriad från grov synd?* Trots att jag icke ångrar mig? Trots att jag dagligen medverkar till svälddöd, lidanden och dråp? Trots att jag medverkar till att nya djur avlas fram för att slaktas t f a min njutningslystnad och likgiltighet? Är jag "frälst" när jag medverkar till att tiotusentals djur dör i sina burar, innan de blivit slaktfärdiga för det mekaniserade slakteriet? Ligger det verklighet bakom Jesusordet: "Vad människan sår, skall hon skörda"! eller budet: "Du skall icke dräpa"? Har Jesus sagt att dråpförbudet gäller bara människor? Kan vi sätta ordet om sådd och skörd ur spel, för att vi skall få framhärda i vår ondska? Hur stor nåd är vi värda, om vi trotsar Guds bud och Jesu krav?

Skall vi få förlåtelse för att vi sprutat gift på jorden, även om vi ämnar fortsätta därmed? Vi sprutar i strid mot Jesu krav på barmhärtighet och Guds bud. Har vi rätt kalla oss "frälsta", när vi är så hårt bundna vid synden? Vår skörd består, i varje fall, av att vi nu håller på att äta upp giftet, både skyldiga och oskyldiga. Borde vi göra allvarigare försök att *befria oss*

från de värsta synderna? Skall vi, "med armarna i kors", vänta på att den Gudomliga Makten befriar oss, eller ska vi behöva anstränga oss litegrand själva?

Har vi missförstått Jesus?

Stora kategorier kristna trosbekännare har beslutat sig för att hålla fast vid bibelord, som ej är Jesu personliga uttalanden, och som ej heller överensstämmer med den anda av kärlek och barmhärtighet, som Jesus uttrycker i t ex "bergspredikan", och även på andra ställen.

Nu är frågan: Skall vi hålla oss till sådana grymheter, NT, (och i ännu högre grad GT), ger prov på, som t ex "Slakta och ät", eller "Jag har åstundat äta detta påskalam till sammans med eder" – vilket uttalande är orimligt, om vi antar att Jesus stod på högre, etisk nivå, än vi övriga – Han försökte ju lära oss kärlek och barmhärtighet *mot hela skapelsen*!

(Detta sista citatet är en felöversättning av Luther. I den latinska "original"-texten, varifrån Luther översatte till tyska, fanns ej ordet "påskalam", men väl ordet "påskmåltid". Evangelisten Johannes opponerar sig dock även mot detta. Angående "den sista måltiden" säger han: "Detta tilldrog sig FÖRE påskan. Det var således ej fråga om någon påskmåltid. Luther ville visa sig duktig. Han förryckte berättelsen om sista dygnet, före den politiska rättegången mot Jesus, inför den romerske makthavaren, som dock tycks ha dömt enligt den skrikande folkmassans vilja, vilken i sin tur var uppeggad av Jesu fiender).

Bör vi uppfatta Jesus som stående etiskt högre än vi själva – som diametralt motsatt en grym, känslolös slaktare – högre än någon människa? Eller ska vi, för att ursäkta vår egen grymhet och primitivitet, etiska nivå, sätta Jesus i en klass, *betydligt* lägre, etiskt, än vad t ex Franciskus, Albert Schweizer, Mahatma Gandhi,

Buddha etc, befann sig? Dessa stodo nära Jesus Kristus och Hans lära.

Vi tycks nu, till varje pris, vilja fortsätta det kärlekslösa leverne, Jesus varnade oss för. Vi finner det bekvämare sänka ned vår bild av Jesus, till vår egen, blodiga parasitnivå, – istället för att söka höja oss själva – att följa Hans uppmaning: "Varen fullkomliga som min Himmelske Fader"!

Då jag själv flera gånger fått hjälp att komma tillbaka till livet, genom ingripande av Jesus Kristus, kan jag ej hysa minsta tvivel om Hans kärlek, barmhärtighet och makt. Ock kan ej se anledning ställa Honom lägre än, eller ens bara i jämbredd med, de historiens, ovan namngivna giganter. ifråga om etiskt högt leverne.

Jesus, Guds budbärare med liv och fred, av högre klass än övriga, är dock historiens mest missförstådda, okände och förtalade. Vi har ännu lyckats anamma bara delar av Hans lära. Han vill nämligen lära oss leva rätt – *"frälsa oss från våra synder"*, medan vi vill behålla dem. Och istället för att söka bli mer lika vår fullkomliga Fader, har vi flyttat ner vår föreställning om Jesus Kristus till vår egen smutsiga pinne, så att vi utan dåligt samvete kan fortsätta "dansen kring guldkalven", slakten, djurplågeriet, den falska njutningen "kring köttgrytorna", krigen och vårt växande *förakt för liv i alla former.*

För att vi, och övrigt liv, skall få framtid på jorden, måste vi ta Jesu lära, så som den framställs i "bergspredikan", på allvar. Jesusordet: "Gån ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat", är ett av de klargörande, grundläggande uppmaningsorden till oss. Det innebär att vi har skyldighet bringa glädje och lättnad även till djuren, istället för att som nu, utnyttja dem, tvinga dem till lidande och död, under obegränsad grymhet och hänsynslöshet, som vi själva ej skulle vilja lida. Även djuren ha själ och känslor, som vi!

Skapelsens alla varelser är våra bröder, och Jesu "mindre bröder". När vi insett detta, när vi behandlar allt levande som våra bröder, då får vi frid, fred och hälsa!

Freden i våra händer?

Dessa fakta bör beaktas av invånarna på Tellus, innan "atomvintern" och giftet sänkes över livet – medan vi ännu har dådkraft och inflytande över skeendet – i kraft av vår fria vilja.

Stormakternas fruktan för varandra har dragit hot och krigsrisk över planeten, av aldrig förr känd svårighetsgrad. Det finns nu ingen möjlighet garantera fred med militärt försvar. Under ett krig, eller dess begynnelse, kan hela Europas invånare utplånas. Svenskarna är bara en obetydlighet i sammanhanget. Vi kan ej vänta, att de stora ska ta hänsyn just till oss. De kan ej heller. Större folk har offrats i maktkampen. Ingen av oss känd teknik kan begränsa följderna av atomkrig.

Skaparen är allsmäktig. Men för att Han skall använda sin makt till att avstyra kriget, fordras att vi själva, av fri vilja, uppfyller fredens villkor, enligt de naturlagar, som styr livet på jorden och hela universum. Då kommer vi, i samarbete med Skaparen, att kunna begynna den eviga fredens era. Härför erfordras att ett tillräckligt antal människor underordnar sig Jesu Kristi ledarskap, att de älskar freden i så hög grad, att de vill *leva fred* varje dag, varje timme – att de leva fred gentemot alla kategorier liv. Då kommer Guds allmakt att ställas till de fredsälskandes hjälp. De militärt starka kommer att få se sina vapen obrukbara. Om ett Gudomligt ingripande i människors krig, eller planerade krig, kommer att ske genom utomjordiska teknikers ingripande, genom direkt påverkan på krigares handlingsvilja – styrning av deras beteende – genom hindrande naturkatastrofer och farsoter, eller magnetiska ridåer etc, vet vi ej ännu.

Men vi vet att sättet att eliminera krigsrisker, är vårt inordnande i den Gudomliga Maktens planer. Vår omläggning till liv och samhällsordning enligt kärlekens och

barmhärtighetens lag. Kanske förefaller det oss svårt med snabb anpassning till denna lag. Det är dock villkor för det liv, som skall bestå. Nu är frågan; vad är första steget mot fred? Hur bör vi anstränga oss för att komma åstad mot den utvecklingsfas, som ger oss möjlighet uppleva fredstillståndet? Fordras det alltför svåra saker av oss, för att vi skall få hjälp "till liv och lem", till fred och hälsa?

Om vi förnekar existensen av den Makt, som skapat universum – den Makt, som gett oss kropp, intelligens och känslor – om vi avhåna och, som nu, söker trotsa denna Makt, livets uppehållare, då skulle, enligt våra mänskliga begrepp, denna Makt kunna tappa hoppet om vår vilja till andligt och intellektuellt tillfrisknande. Denna Makt kunde få lust bygga ett fredens rike med ett, kanske avlägset, kärleksfullare folk. Ett folk, som ej är belastat med egoism, avundssjuka och vårdstendenser. Kanske skall det förverkligas först i en avlägsen framtid, när krigare, diktatorer och våra klättrande pampar, "stängt hornen av sig", och "de saktmodiga besitta jorden"?

Jesus Kristus gav oss nyckeln till freden. Han kom, enligt Josefs dröm, för att "frälsa oss från våra synder", Med "synd" måste vi förstå allt som skadar mig själv, annat liv och alla livsbetingelser i universum. Vad innebär då "frälsning från synden"? Jo, att vi ej skadar liv, men kärleksfullt medarbetar i Skaparens återställande av den, för oss nödvändiga, ekologiska balansen och fruktbarheten på jorden. Att vi deltar med *tankar*, ord och handlingar. Att tankar öva inflytande på väder, klimat, människor, djur, växter, själva matjorden och historiens förlopp, hör till mångas erfarenheter. Det kan ej motbevisas. En optimistisk framtidstro, som styr våra aktiviteter, tro på det goda resultatet av vår medverkan, är nödigt, för att den goda framtiden skall komma. När vi, ett tillräckligt stort antal, lärt oss styra och vårda våra tankar, önskingar och planer etc, när vi tänka broderligt om allt levande – då har vi kommit ett fjärt närmare det samarbete med Skaparen, som är

villkor för freden. Dessa villkor innefattar att vi ej dräper levande organismer, och ej heller har lust därtill. Det innebär att vi slutar sprida konstgödsel och biocider – att vi inför ett nytt avfallshanteringssystem och slutar tillverka allt som skadar livet. Det levnadssätt, som blir följden av att vi tar fredsbudskapet på allvar, medför ökande hälsa och arbetsförmåga, för intellektuellt eller hårt, fysiskt. Vi kommer då att erfara större trivsel och trygghet i tillvaron. Vi kommer att uppfatta som våra personliga vänner även djur, växter, fruktträd, skogar och själva jorden, solen och klimatet. Kärlek, broderskap och barmhärtighet, i tankar, ord och handling, är universums lag, och grunden är fred.

Är kristendomen grym och kärlekslös?

OM EN TIDNING, som utger sig vara kristen, propagerar för att läsarna, som som förmodas vara troende, ska köpa pälsar, medverkar den till att miljoner djur avlivas, gasas och får skinnet avdraget.

I LEDARSPALTEN, intill helsidesannonsen för pälsar, finns uttrycket "varm och levande kristendom". Är detta "bekvämlighetsmoral"? Hur kommer ledarordet "moralisk resning" in i sammanhanget? När bör vi iaktta "varm och levande kristendom"? Och när får vi utöva konventionell grymhet? Har ledarsidans text och bilder kommit i dåligt sällskap? Ska en sk kristen tidning sanktionera grymt dödande, när dess ekonomi så kräver? Har vi glömt Guds bud: "Du ska icke dräpa!" Är det rätt locka troende medverka till stort antal djurs plågsamma liv och död? Och om det gäller "ekonomi", är pälsannonsörer mer att lita på, än vår *barmhärtige* Gud, vars avbild vi skulle vara? Kan vi tänka oss Jesus som pälsdjurslaktare?

KAN EN KRISTEN TIDNING, såld

till mammon, föra ut Jesu kärleksbudskap? Huruvida det är kärlekslöshet och synd att låta föda upp Guds varelser, för att stjäla deras skinn, kan utronas genom att man drar av en bit av sitt eget – bara en liten bit – Och skulle detta experiment ej ge den (päls)troende bevis nog, kan man fråga Jesus Kristus själv – Anser vi Jesus istånd dra kniv, för att skära halsen och dra skinnet av djur och bjuda ut det till salu, för att öka antalet stulna skinn? Tror vi Mästarens eget lidande, orsakat av oss människor, ger oss rätt att sekel efter sekel plåga ihjäl miljarder oskyldiga djur? Har vi, en gång för alla, fått förlåtelse för ogärningar vi begår – och kommer att begå i all framtid? Behöver vi aldrig stå till svars för det lidande, vi i fåfängans eller "lönsamhetens" tecken – eller till och med i Jesu namn begått – eller *ämnar* begå? När kommer vi att sluta utöva grymhet?

Sanningens ljus skall ge oss fred

VI HAR LEVAT PÅ LÖGNER. De misslyckanden och lidanden, som mänskligheten drabbats av, är inte orsakade bara av vår tröghet och konservatism, utan även av missuppfattningar, som har sitt ursprung i religionerna – inte minst inom kristenheten, och som spritts med denna! Det gäller bl a feltolkningen av bibelordet: "Människan skall råda över djuren –". Detta bibelord omfattar givetvis alla delar av skapelsen, vi kommer i beröring med och påverkar, till fysisk och andlig utveckling – eller till död och avveckling. "ATT RÅDA ÖVER DJUREN" kan ej vara ämnat som vår ursäkt för att vi utnyttjar dem och orsakar dem lidande och död. Om vi utgår från Jesu eget uttalande: "Gån ut i hela världen och predika *evangelium för allt skapat!*", och "Allt vad I gjort mot en av dessa mina minsta, det haven I och gjort mot mig!". Då ställes våra dagliga vanor och sam-

JESUS BEFALLDE: "Gån ut i hela världen och predika *evangelium för allt skapat!*" Det innebär att vi ska ge lättnad och kärlek även till djuren. Har Jesus tagit tillbaka detta ord? Eller gäller det ej, när vi kristna behöver mer pengar? Räcker det med att i kyrkan ge en sedel och be om förlåtelse, trots att vi ämnar fortsätta synda, som hitintills? Skulle det vara mer klädsamt än pälsar, att rensa bort grymheten ur våra liv, som Skaparen givit oss, för att vi skulle bli Hans avbild? Borde vi använda vår tid till att försöka leva, tänka, tala och handla så, som Jesus anbefallde oss? Kan vi älska Gud över allting, när vi misshandlar och förstör Hans skapelse? Tror vi att vi kan bli lika vår Himmelske Fader, så länge vi framhärda i egoistisk ondska, grymhet och kärlekslöshet? Kanske vi borde anstränga oss att leva i kärlek och barmhärtighet gentemot *hela* Guds skapelse.

hällets organisation i ny belysning. Jesus ville att vi skulle bereda djuren samma glädje, trivsel och lättnad, som vi unnar våra medmänniskor och oss själva. Våra nuvarande relationer till djuren, är ett brott mot Guds skapelse och ett hån mot Jesus Kristus.

OM VI, SOM ÖNSKAR KALLA OSS KRISTNA, ej inser detta, då är vi medskyldiga till det bedrägeri och den pågående, mångmiljonfaldiga dödsorgien, oavsett vilket samfund vi tillhör. Våra dagliga vanor och våra falska värderingsnormer, är oöverstigliga hinder för rättvisa, världsfred och folkens försörjning. Detta påstående gäller, oavsett vilken den falska auktoritet är, på vilken vi önskar stödja en bekvämlighetsfilosofi, som helt strider mot den kärleks- och barmhärtighetslära, Jesus förkunnade.

FREDEN MÅSTE LEVAS! Den blir produkten av egna tankar och strävanden

från ett stort antal människor, Om dessa strävanden överensstämmer med Guds vilja och den lära, Jesus personligen förkunnade; kärlek och barmhärtighet gentemot *hela skapelsen*, då befinner vi oss "sökande Guds rike" – och "övrigt", bl a freden, "skall tillfalla oss". Då övar vi gott inflytande på djuren, (kanske tankeinduktion), och råder över dem till deras eget bästa, så som Skaparen avsett.

VI MÅSTE NU ÅTERERÖVRA KUNSKAPEN om den Jesu lära, som genom uttradering, omredigering, urkundsbränning, våld, tortyr, massmord och tvångs-"kristning" bortträngdes av de romerska maktbarnarna. Omarbetningen av *ett fåtal* skrifter om Jesu liv och lära, blev genomgripande. Alla original brändes. Resultatet benämndes sedermera Nya Testamentet. Detta är dock, trots att stor del av den ursprungliga texten felar, ännu källa av Gudomliga sanningar, som lär oss leva rätt. Men ännu större sanningar kan vi tillgodogöra oss, om vi lär oss urskilja de små detaljer, som "korrektörerna" smugit in i NT, för att tillmötesgå statens härskare, och av dessa utvalda, kyrkliga ämbetsmän.

OM VI KRISTNA, inom eller utanför samfunden, vill framhärda i grymt utnyttjande och förtryck av djuren, att vi sanktionerar slakten, då lever vi i så stor villfarelse, att vi snarare kunde betecknas som motståndare till Jesu lära. De första århundradenas kristna, avstodo helt från all blodsutgjutelse, därför att deras Mästare Jesus Kristus fordrade detta. Detta ställningstagande var det största tvisteämnet. Striden slutade med att Jesu efterföljare offrades och utrotades. Blodsoffer- och slaktanhängarna stod som segrare, och de skrev historien. De satte etiketten "kristna" på sig själva, och utbredde sin lära med alla medel. Bl a krig, våld och folkutrotning, lögn och bedrägeri.

NTs FELAKTIGA DETALJER är avsedda att, i många fall, inge oss föreställningen, att Jesus sanktionerade blodsutgjutelse och köttätning. Detta är ren lögn. Det första och viktigaste, som Jesus fordrade av dem, som ville vara

Hans efterföljare, var att de skulle avstå från dödande och förtäring av allt, som utvunnits genom blodsutgjutelse. Om vi gör slakten till vår rättighet och vår religion, med stöd av dogmer och förfälskade skrifter, vi bekänner oss till, har vi hamnat i en återvändsgränd, varur Jesus Kristus själv kan leda oss, om vi ber Honom om hjälp.

URKUNDER, SOM UNGÅTT BRÄNNINGEN, har återfunnits i avlägsna trakter. Men ännu tycks det vara svårt få tillfälle läsa dem. Stora krav måste ställas på översättaren. Det vore önskvärt att kyrkliga ledare ej försöker "tillrättalägga" texten, för att den skall passa deras teologi och av kyrkomötenas majoritet beslutade dogmer, som uppgivits innehålla hela sanningen.

DEN VERKLIGA SANNINGEN OM JESU LÄRA, kommer att uppenbaras för oss, om vi älskar sanningen – men ej lögnen. När vi, i vårt dagliga liv, förverkligat den sanning, vi redan känner, kommer närmast högre sanning att uppenbaras för oss. Så kommer vår eviga pilgrimsfärd att föra oss allt högre, från etappmål till etappmål. Vårt slutmål vet vi inget om. Men vi vet att det är *vägen*, som är målet. Att under vår eviga färd alltid befinna oss på rätt väg, det är vårt mål.

Hubert Törnfeldt

(Adr Thels väg, Hullaryd, 578 00 ANEBY
Tel 0140-220 12).

Har du vårt
handlingsprogram ?

UFO EN
HANDLEDNING

Beställ medan den ännu
finns i lager
Postgiro 483 64 25-1
Kostnad 30 kr

Ett fall av reinkarnation: Reena har levt en gång tidigare — utpekar sin mördare

Reena Gupta, dotter i en välbärgad New Delhi-familj, anses vara ett av de bäst dokumenterade reinkarnationsfallen i modern tid. Då hon var lite över ett år gammal överraskade hon sina föräldrar med att ideligen upprepa: "Jag har en gharwala (en make). Han är en ond människa. Han dödade mig." Hon brukade peka på magen och säga: "Titta, jag har ett hål i magen." Under hela sin tidiga barndom fortsatte hon att tala om sitt föregående liv och lämnade detaljer från detta, som gjorde hennes föräldrar både oroliga och villrådiga.

Fallet har grundligt studerats av parapsykologen H.N. Banerjee. Han mötte Reena första gången 1975. Flickan var då nio år gammal, fullt frisk men alltså oroad av sina minnen från, som hon påstod, ett föregående liv.

Reena bor i de mer välbeställda delarna av New Dehli, Indien. Fadern, Santosh Kumar Gupta, är regeringstjänsteman och modern, Prem, tjänstgör som lärare i en statlig skola. I familjen finns också Reenas morfar, dr Harish Chandra Gupta som verkat som läkare samt flickans faster, dr Pushpa Gupta, docent i sanskrit vid universitetet i New Delhi.

Medan föräldrarna var på sina respektive arbetsplatser vistades Reena ensam hemma med sin faster och morfar. De lade märke till hur hon ofta stod på balkongen och tittade ned på gatan. Flickan stod och såg efter sina barn, tre döttrar och en son, som hon påstod att hon hade med den man som mördat henne, och hon förklarade att hon kände sig ångslig för deras framtid.

Vid ett tillfälle berättade hon för faster Pushpa: "En gång blev min man skadad, då han skulle starta sin scooter." Reena gjorde en sparkande rörelse med foten för att visa hur han hade gjort sig illa. En annan gång berättade hon, att mannen hade blivit förfärligt ond på henne, då hon tagit på sig hans tröja och att han tvingat henne att ta av den igen.

I början av 1968 - Reena var då drygt två år gammal - kom dr Guptas dotter, fru Satya Hansal på besök. De båda damerna begav sig ut i staden för att handla och tog med sig flickan. Medan de en stund stannade till framför en gatuförsäljares stånd, passade Reena på att försvinna. När de båda kvinnorna efter en stund upptäckte, att den lilla var borta blev de mycket förskräckta och begav sig genast iväg för att leta rätt på henne. De fann henne också på en närbelägen gata. Reena följde envist efter en kvinna, som hon påstod sig känna. "Hon brukade besöka mitt hus", sade hon.

Bland Prem Guptas bekanta fanns en kvinna som hette Shakuntala Bhatnagar. Hon kom på besök en dag och Reena envisades då med att berätta för henne i detalj om sitt tidigare liv. Modern blev irriterad och försökte tysta ned dottern, men den besökande lyssnade uppmärksam och talade om att hon faktiskt kände till en familj där ett mord av det slag Reena beskrivit skulle ha begåtts. Hon lovade Prem att hon skulle försöka reda ut saken.

Någon dag senare beklagade sig mamman i skolan inför sina kolleger över att Reena ideligen fantiserade om ett föregående liv tillsammans med en man som hon påstod hade

mördat henne. En av lärarna, Vijendra Kaur, sade att hon kände till de förhållanden Reena beskrivit. Det förhöll sig så, förklarade hon, att i en sikhfamilj i New Delhis fattigkvarter hade en man mördat sin hustru. I den familjen fanns tre döttrar och en son. Vijendra försäkrade att hon skulle undersöka saken.

Hennes frågor ledde henne småningom till Sardar Kishan Singh, far till Gurdeep Kaur, den kvinna som lilla Reena påstod sig ha varit och som hade blivit mördad av sin man den 2 juni 1961. Vijendra berättade för honom om Reena, varpå Sardar Singh och hans fru begav sig hem till familjen Gupta. Reena tog emot dem med ett leende och sade: "Här kommer mamma och pappa".

Nästa dag återkom Singh i sällskap med dottern Swarna och sonen Papendra. Reena tog emot Swarna med att kalla henne "Sarno" - ett smeknamn man använde inom familjen. När de skildes åt ville Swarna ge Reena en liten penninggåva, men hon vägrade ta emot den. "Sarno är ju yngre än jag", sade hon, "och då kan jag ju inte ta emot pengar av henne". (I Indien är det sed att penninggåvor endast ges av äldre till yngre).

Reena kände också igen Papendra.

Någon tid därefter besökte hon Krishna Singhs hus, där hon genast kände igen Gurdeep Kaur på ett foto. Hon ville gärna ha kortet och fick det också, trots att det var det enda familjen ägde av sin mördade dotter.

Den man som mördade Gurdeep var en sikh vid namn Surjeet Singh. För dådet dömdes han till livstids fängelse men efter att ha avtjänat tio års straff benådades han på grund av gott uppförande. 1975 hade han en liten reparationsverkstad för cyklar i Manakpura, en av New Delhis fattigare delar. När han fick höra talas om Reena kom han på besök i familjen Gupta, men Reena bad mamman att inte släppa in honom.

Hon var rädd för Surjeet och sade, att han skulle komma att döda henne igen. Trots allt blev Surjeet insläppt och kom sedan flera gånger på besök, men Reena försökte alltid undvika honom. Hon var rädd för mannen och tyckte illa om honom.

Surjeet spelar emellertid en mycket viktig roll i fallet Reena. Han kunde i allt bekräfta flickans berättelser från hennes föregående liv. Vad hon sagt om hans tröja stämde väl. Han hade blivit mycket ond på Gurdeep, då hon tog på sig hans plagg och tvingat henne att ta av sig tröjan. Han hade också skadat sig i benet, när han skulle pumpa däck till sin scooter. Han hade trampat till med foten och på något sätt ådragit sig ett ymnigt blödande skärsår på benet.

Reena påstod att hon som gift hade fyra barn. (Gurdeep Kaur hade faktiskt fyra barn, tre döttrar och en son). Vidare sade flickan, att en av döttrarna hette Madhu. Även detta kunde Surjeet bekräfta.

Då hon talade om sitt tidigare liv, påstod Reena ofta att hennes man "bar sitt hår uppsatt på ett särskilt sätt". Även detta är riktigt. Surjeet bar som alla sikher håret uppsatt i en knut på hjässan. Reena tycktes totalt identifiera sig med Gudreep Kaurs personlighet. Hon uppträdde i själva verket som om hon var Gudreep och visade känslor av det slag, som man kunde förmoda att Gudreep också haft gentemot sina barn.

Så snart Surjeet visade sig i Guptas hus blev Reena upprörd. Hon ville inte träffa honom. En gång skulle hon fotograferas, och man bad henne då sätta sig tillsammans med Surjeet. Men det krävdes mycket energisk övertalning för att förmå flickan till detta. Hon tillät inte Surjeet att lägga armen om henne och försäkrade sig om att någon skulle ställa sig bredvid henne som skydd under fotograferingen.

Kan Reena vara en bedragerska? Är allt hennes tal påhitt? Enligt parapsykologen Banerjees åsikt före-

ligger inga misstankar om bedrägeri. Reena lever i en lyckligt lottad familj, där förhållandena överlag är goda. Någre motiv till ekonomisk vinning föreligger inte.

Flickan kan på intet sätt ha fått kännedom om Gurdeep Kaur's existens. Familjerna bor långt ifrån varandra i New Dehli och det finns inget socialt utbyte mellan de vitt skilda stadsdelarna. Surjeet Singh återfinns i storstadens fattigkvarter medan familjen Gupta däremot bebor en relativt välbärgad del av New Delhi. Surjeet Singh tillhör sikherna, Guptafamiljen är hinduisk. Kulturellt tillhör de helt olika sfärer, varför det är högst osannolikt att de två familjerna skulle äga några beröringspunkter.

Det dröjde nära fem år, innan Singh och Gupta träffades. Under alla dessa år var Reena hela tiden nedstämd och orolig. Hon längtade efter sina barn i en tidigare tillvaro och ville återförenas med sin familj. Om Gupta hade känt till Surjeets existens skulle de med all säkerhet ordnat ett sammanträffande långt tidigare för att lugna Reena.

Den långa tidrymden antyder, att Gupta inte kände till något om Reenas tidigare existens. Likväl visste Reena själv att berätta de minsta detaljer ur Gurdeep Kaur's tillvaro och hon kände t.o.m. namnen på barnen.

I "övernaturliga" fall av det här slaget antydes ofta, att barnet fantiserar för att kompensera sig för exempelvis en fattig barndom eller en kärlekslös tillvaro. Det kan då försöka inbilla sig att det tillhör en familj, där förhållandena är bättre och tryggare. Men detta resonemang stämmer inte i Reenas fall. Hennes familj är välutbildad, har ekonomisk trygghet och flickan får framför allt både kärlek och uppmärksamhet från samtliga familjemedlemmar: far och mor, faster och morfar.

Kan Reenas tidigare liv möjligen förklaras som ett fall av kryptomnesi ("Dolt minne")? Det skulle i så fall

röra sig om minnesbilder, vilka förträngts till den undermedvetna och vilka senare dyker upp som bilder från ett tidigare liv. Det skulle innebära, att barnet helt glömt informationskällan. Icke heller en sådan förklaring är hållbar i fallet Reena. Hon hade ingen möjlighet att lära in något om Gudreep Kaur. Dessutom kan teorin om kryptomnesi inte förklara Reenas totala identifikation med Gudreep Kaur, ej heller det faktum att Reena känner igen så många personer som har samband med den mördade kvinnans liv. ESP = extrasensorisk perception, dvs. förmåga att inhämta information om personer, händelser och föremål på någon avlägsen plats och/eller tidpunkt genom metoder som ännu är okända för vetenskapen, ger heller ingen hållbar förklaring. Reena har vid undersökning inte visat sig äga ESP-förmåga i någon nämnvärd grad.

På grundval av mina undersökningar, är jag övertygad om att Reena erinrar sig sitt tidigare liv. Hennes komplexa beteendemönster, de detaljerade minnesbilderna och de känslomässiga aspekterna i hennes påståenden gör att Reena måste bedömas som ett mycket betydande fall, vilket endast kan förklaras som ett bevis för reinkarnation."

Den mördade Gurdeep Kaur har blivit återfödd i Reena Gupta.

H.N. Banerjee

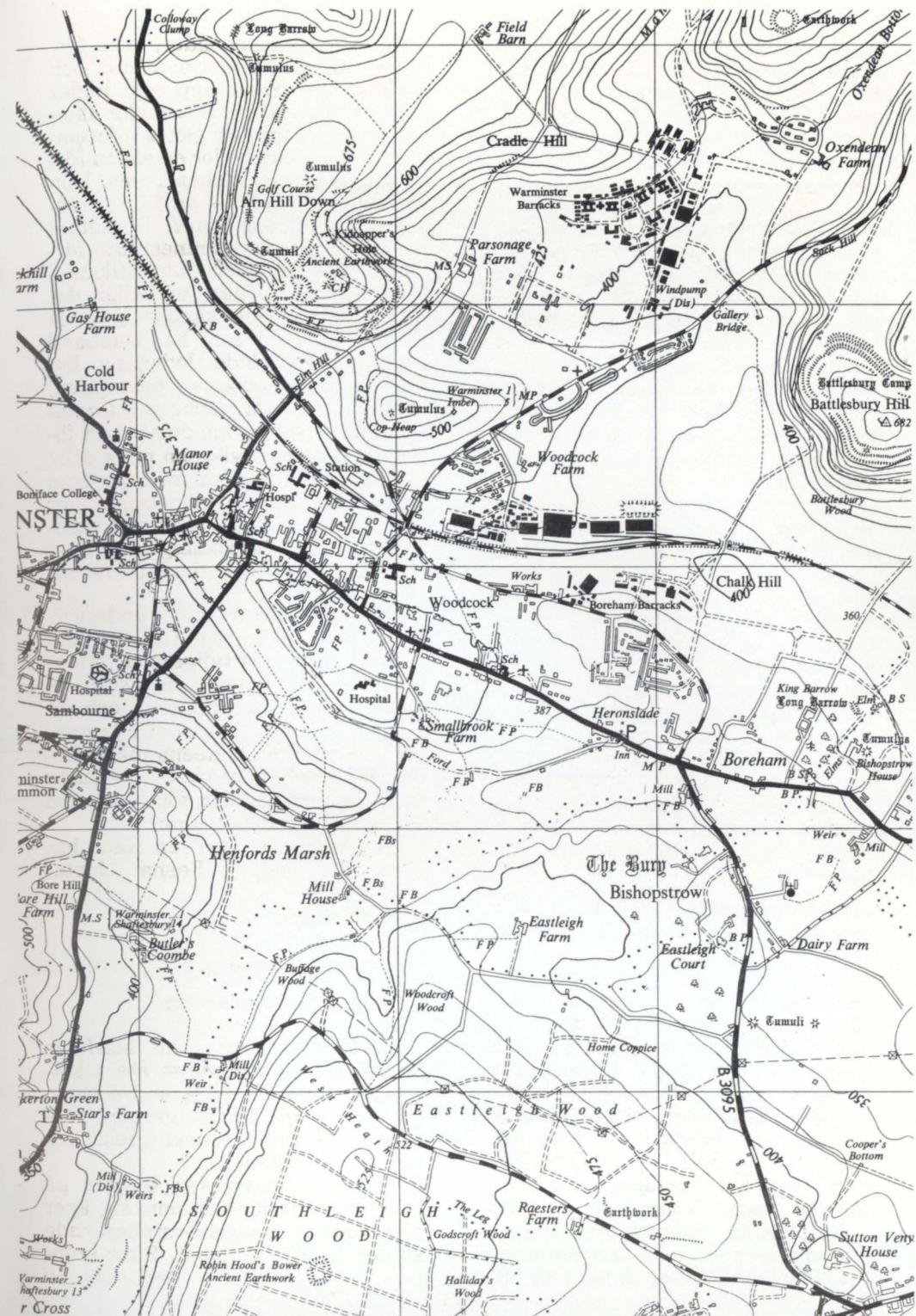
Övers. Olle Öhman

Begreppet Reinkarnation

Ordet reinkarnation kan återföras till latinets re-in-carno = åter i köttet. Det finns åtskilliga andra namn på fenomenet: transmigrasjon, metempsykos, palingenesia (grek.) och samsara (sanskrit).

Reinkarnationstanken bygger på tron, att varje individ inom sig äger ett element som existerar oberoende av den fysiska kroppen. Efter krop-

forts. i nästa nr.

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING
BOX 11027
60011 NORRKÖPING

RING IN DIN BESTÄLLNING 013-171790

Snygg fyrfärgsposter för endast 10:-

ALTA NEW AGE POSTERS

POSTTIDNING

UFO-INFORMATION

Box 9109,
580 09 Linköping